

ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ

contre l'autorité

ΜΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ
ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟΥ ΣΤΕΚΙΟΥ ΑΣΟΕΕ

ΤΕΥΧΟΣ 2
ΑΝΟΞΕΙΔΗ 2006

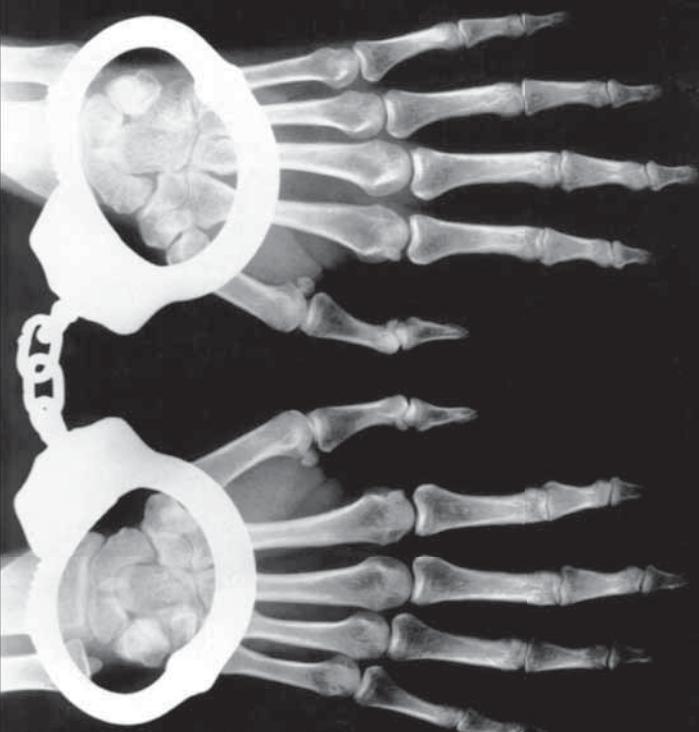
Το παρόν έντυπο αποτελεί προϊόν συλλογικής προσπάθειας των ανθρώπων που συμμετέχουν στη συνέλευση του ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟΥ ΣΤΕΚΙΟΥ ΑΣΦΕΕ και διαδραματίζει το ρόλο ενός ακόμη μέσου, ενός μικρού εργαλείου στην ολότητα που ανήκει, του συνθλικού οράματος για την κοινωνική απελευθέρωση, την ισότητα μεταξύ των ανθρώπων, την αυτοεργάνωση της κοινωνίας, την καταστροφή κάθε μορφής εξουσίας. Θείλει το όνομά του (ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ**) σε ένα έντυπο μιας συλλογικότητας που δραστηριοποιεύταν στην ΑΣΦΕΕ τη δεκαετία του '90 και βαφτίστηκε έτσι απλά και μόνο, γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, σαν ένα χωροχρονικό σημείο αναφοράς.**

Σε ένα περιβάλλον που τα πάντα γύρω μας θυμίζουν πιστή αντιγραφή των ρόλων που οι θεσμοί και το lifestyle έχουν καθορίσει για εμάς, η ανάγκη για ελεύθερη έκφραση και οικειοπόντη των χώρων που κινούμαστε καθημερινά είναι επιτακτική...

Με αφορμή τη συνεύρεση κάποιων ανθρώπων στο χώρο του πανεπιστημίου με κοινές κάποιες βασικές αρχές, αντιτίθεται και στόχους γύρω από το κοινωνικό, πολιτικό και πολιτιστικό φάσμα ξεκίνησαν κάποιες προσπάθειες για την ανάπτυξη της αυτοοργανωμένης δράσης μέσα στη σκοτία. Η ανάγκη για έκφραση, αντιπλήρωφόρηση και διάδοση των επευθεριακών, αντεξουσιαστικών ιδεών που γενικότερα μας διακατέχουν, μας σημογούν στην απόφαση της δημιουργίας ενός ανοιχτού αυτοδιαχειρίζομενου χώρου μεσά στο πανεπιστήμιο. Θέλουμε (και θέλουμε) να διαμορφώσουμε την καθημερινότητα με βάση τις επιθυμίες και όχι τις υποχρεώσεις μας.

Το στέκι για εμάς είναι ένα εργαλείο για την διάδοση των επευθεριακών ιδεών μέσω εντύπων, αυτοοργανωμένων προβολών, συζητήσεων, παρεμβάσεων (και όχι αυτοσκοπός). Είναι ένας χώρος ανοικτός σε όποιον θέλει να συνδιαμορφώσει, να δημιουργήσει, να αντισταθεί μακρά από κομματικές πλογικές και εξουσιαστικές συμπεριφορές. Πραγματίνουμε τη συλλογική δράση σε ένα χώρο που zoύμε καθημερινά σεβόμενοι διαφορετικότητα τού κάθε ατόμου και τις επιθυμίες του. Εξάλλου το αίσθημα τις ευτυχίας είναι ανατρεπτικό όταν είναι συλλογικό...

Το στέκι είναι ανοικτό καθημερινά 12-4 μ.μ ενώ κάθε Πέμπτη στις 16:00 πραγματοποιείται ανοικτή συνέλευση. Στο χώρο του στεκιού πλειούργει αυτοδιαχειρίζομενο καφενείο καθώς και βιβλιοθήκη με αρχείο και έντυπο υπλικό.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΕΥΧΟΥΣ

- 3 ➔ **ΛΗΣΤΕΨΑΝΕ ΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ...**
- 9 ➔ **ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΠ' ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ**
- 11 ➔ **4 ΑΚΟΜΑ ΚΡΑΤΙΚΕΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ**
- 12 ➔ **ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ ΜΕΣΩ INTERNET**
- 14 ➔ **ΟΠΛΟΦΟΡΟΣ ΦΑΣΙΣΤΑΣ ΣΤΗΝ ΠΑΝΤΕΙΟ**
- 16 ➔ **Η ΠΡΩΤΗ ΑΠΕΡΓΙΑ**
- 19 ➔ **ΔΗΛΩΣΗ ΟΛΙΚΗΣ ΑΡΗΣΗΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ**
- 21 ➔ **ΤΕΣΤ "ΠΟΛΛΑΠΛΩΝ" ΕΠΙΛΟΓΩΝ**
- 23 ➔ **Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΉΑΙΟΥ**

ΛΗΣΤΕΨΑΝΕ ΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ...

«Μεγαλύτερο έγκλημα από τη ληστεία μιας τράπεζας είναι η ίδρυση μιας τράπεζας». Μπέρτολτ Μπρεχτ

αναδείζουν τον ρόλο των τραπεζών σαν ένα αικόνα ληστρικού μηχανισμού των κυριάρχων (μαζί με τη φορολογία και τη κλοπή που πραγματοποιείται μέσω της μισθωτής εργασίας) εις βάρος της κοινωνίας και να τον ενοχοποιήσουν. Απ' την άλλη να απενοχοποιήσουν την πρακτική της ληστείας τραπεζών που πραγματοποιείται από συνειδητοποιημένα ή καταπιεσμένα κομμάτια της κοινωνίας και να προτάξουν έναν λόγο επιθετικό απέναντι στην κυρίαρχη αντίληψη ότι κάθε ληστεία είναι αντικοινωνική, εγκληματική και επικίνδυνη για την κοινωνία, αντίληψη την οποία η άρχουσα τάξη προσπαθεί με κάθε τρόπο να εμφυσήσει στο κοινωνικό σύνολο στοχεύοντας να συναινέσει στην καταστολή τής πρακτικής αυτής.

Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΛΗΣΤΕΙΑΣ

Οι τράπεζες αποτελούν το θεμέλιο λίθο του οικονομικού συστήματος, ενός συστήματος σχεδιασμένου να διαιωνίζει την εκμετάλλευση του ανθρώπου από άλλο άνθρωπο προς όφελος μιας μικρής μερίδας προνομιούχων αφεντικών. Άν η επινόηση του χρήματος έγινε για τη βελτίωση των δομών του συστήματος οικονομικών ανισοτήτων μέσα στην κοινωνία, η δημιουργία των τραπεζών έγινε για την πιο αποτελεσματική διαχείρισή του. Κι αν το κράτος, ως ρυθμιστής της λειτουργίας μιας κοινωνίας, εξασφαλίζει την κοινωνική συνοχή και άρα την παραγωγικότητα των υπηκόων γαλουχώντας τους σε έναν πολιτισμό με εθνικοπατριωτικά φρονήματα, το κεφάλαιο σήγουρα δεν γνωρίζει σύνορα και πατρίδες. Ας πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή...

Οι τράπεζες αποτελούν τον πιο παραδοσιακό και χαρακτηριστικό τύπο ενδιάμεσου χρηματοδοτικού οργανισμού και από πλευράς όγκου κεφαλαίου κατέχουν τη δεσπόζουσα θέση στο όλο σύστημα χρηματοδοτικής διαμεσολάβησης. Ο όρος "τράπεζα" προέρχεται από το "τραπέζι" ("τράπεζα" στα αρχαία ελληνικά) ή τον "πάγκο" (εξού και οι λατινογενείς όροι *banca*, *banc*, *bank*) που χρησιμοποιούσαν οι αρχαίοι "τραπεζίτες" για να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στους πελάτες τους (ο αισχροκερδής χαρακτήρας των τραπεζών παρατηρείται από τα αρχαία αικόνα χρόνια). Τέτοιες απλές τραπέζες υπήρχαν ήδη στην αρχαία Αθήνα, προσφέροντας κυρίως υπηρεσίες ανταλλαγής διαφόρων νομισμάτων (η ισοτιμία καθορίζόταν από τους ίδιους τους "τραπεζίτες" πραγματικά άνισα) αλλά και πιστώσεις για την χρηματοδότηση του τότε "διεθνούς" εμπορίου (αποκομίζοντας υψηλά κέρδη από τους τόκους). Στην περίοδο της Αναγέννησης εμφανίστηκαν οι πρώτες οργανωμένες τράπεζες (στην Ιταλία και στην Φλάνδρα), καλύπτοντας ένα ευρύτερο φάσμα εργασιών (ληστρικών επιδρομών), προετοιμάζοντας τη σύγχρονη έννοια της τράπεζας ως πιστωτικό ίδρυμα που απευθύνεται σε καταθέτες και επιχειρήσεις.

Σήμερα, χονδρικά, υπάρχουν παγκοσμίως δύο μορφές τραπεζών, η κεντρική και η εμπορική. Η κεντρική τράπεζα που συνίθωσε ονομάζεται και εθνική θρίσκεται στην κορυφή της πυραμίδας και έχει δύο βασικούς ρόλους: από τη μια πλευρά συμμετέχει στην χάραξη της οικονομικής πολιτικής του κράτους (ή κοινώς στον οικονομικό βανδαλισμό των καταπιεζομένων τάξεων) και έχει σημαντικές αρμοδιότητες στην εκτέλεση της, ιδίως όσον αφορά τη νομισματοπιστωτική και συναλλαγματική πολιτική. Απ' την άλλη πλευρά, έχει ως βασική αποστολή την εποπτεία και το συντονισμό όλου του τραπεζικού συστήματος, καθορίζοντας τους κανόνες λειτουργίας των τραπεζών (σχεδόν πάντα προς όφελος τους).

Σύνφωνα λοιπόν με τα αποχετεύτηκαν τα ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΙΚΑ ΔΑΝΕΙΑ τον ήδη Μάιο 2004 αυξήθηκαν κατά 35% σε σχέση με τον Απρίλιο 2004. Η εικόνα που έχουμε είναι περισσότερο από την πραγματική:

ΑΠΡΙΛΙΣ 2004 ΜΑΪΣ 2004

Καταναλωτικά Δάνεια:
10,50 δις € 14,169 δις €

Συνολικό Χρέος Νοικοκυριών:
106,447 δις € 108,835 δις €

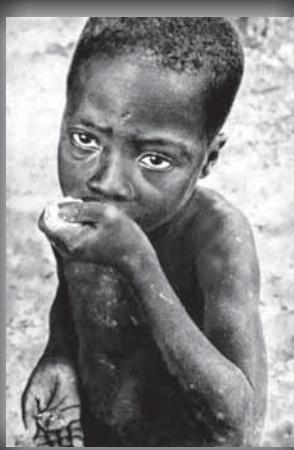
Από τα 14,169 δις ΕΥΡΩ των δανείων αυτών τα 7,75 δις ΕΥΡΩ αφορούν ΧΡΕΗ ΠΙΣΤΩΤΙΚΩΝ ΚΑΡΤΩΝ (!).

ΣΥΝΟΠΤΙΚΑ: Το ύψος του ΣΥΝΟΛΙΚΟΥ ΧΡΕΟΥΣ ΤΩΝ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΩΝ στις ΤΡΑΠΕΖΕΣ για τον Μάιο 2004 ήταν 108,8 δις ΕΥΡΩ (!), ποσό που είναι ΡΕΚΟΡ κάθε εποχής.

Η εμπορική τράπεζα διακρίνεται από τις άλλες εξειδικευμένες τράπεζες ή “ειδικούς πιστωτικούς οργανισμούς” (πχ αγροτικές τράπεζες), οι οποίοι περιορίζονται στην αποδοχή ορισμένων μορφών καταθέσεων ή/και στη χορήγηση ορισμένων μορφών δανείων. Αυτή, πάντως, η γενικής φύσης εμπορική τράπεζα αποτελεί και τον κυριαρχού τύπο τράπεζας σε όλες τις “ανεπιγεγένες οικονομίες”.

Η βασική λειτουργία μιας εμπορικής τράπεζας είναι να “δημιουργεί” χρήμα από το μηδέν” (πλασματικό χρήμα) μετατρέποντας τις καταθέσεις σε δάνεια για επενδύσεις, αποκομιζόντας τους τόκους, δημιουργώντας νέες καταθέσεις από τα δάνεια αυτά, δίνοντας νέα δάνεια από τις νέες καταθέσεις για νέες επενδύσεις, αποκομιζόντας νέους τόκους κ.ο.κ. Με τη διαδικασία αυτή και σύμφωνα με την αριστοποιοτική αρχή της μεγιστοποίησης των κερδών, ο οικονομικός σχεδιασμός των τραπεζών επικεντρώνεται στην έννοια του τόκου. Οι τράπεζες δεν είναι τίποτα παραπάνω από διαμεσολαβητές μεταξύ αποταμιεύσεων και επενδύσεων. Συγκεντρώνουν γιγαντιαία κεφάλαια από τις αποταμιεύσεις της κοινωνίας, δίνοντας ως αντάλλαγμα έναν πολύ χαμηλό τόκο, και τα μετασχηματίζουν σε δάνεια που τα παρέχουν για κάθε λογής επένδυση με πολύ υψηλό τόκο. Ο τόκος αυτός είναι τα κέρδη των τραπεζών. Για την “υγή”, λοιπόν, λειτουργία τους (της διαρκούς αύξησης των κερδών τους) οι τράπεζες πρέπει συνεχώς να εφευρίσκουν τρόπους να προσέλκυουν τα αντίστοιχα κεφάλαια-αποταμιεύσεις.

Προς το στόχο αυτό έρχεται να συμμαχήσει με τις τράπεζες η παγκόσμια βιομηχανία της εμπορευματοποίησης και της κατανάλωσης. Μια βιομηχανία που ως απότερο σκοπό έχει τη συνεχή γέννηση πλαστών αναγκών. Με τη βοήθεια του θεάματος, με τον καθημερινό βομβαρδισμό διαφημίσεων στα ΜΜΕ, στους δρόμους, στους χώρους κατανάλωσης και διασκέδασης δεκάδων νέων προϊόντων που έρχονται δίθεν να καλύψουν “νέες ανάγκες”, εκατομμύρια άνθρωποι παγκοσμίως πέφτουμε κάθε μέρα θύματα ενός αλόγιστου και αφελούς καταναλωτισμού. Ενός καταναλωτισμού που απαιτεί και τα αντίστοιχα χρηματικά αντίτιμα των προϊόντων που αγοράζουμε (φυσικά με κόστος πολύ πάνω από το κόστος παραγωγής τους). Σε αυτό το σημείο ως “δια μαγείας” έρχεται να μας “πατρονάρει” η τράπεζα. Πρόθυμη κάθε στιγμή να μας “εξασφαλίσει” οποιοδήποτε χρηματικό ποσό έχουμε ανάγκη παρέχοντας δάνεια. Η αλήθεια είναι πως η επιθετική πολιτική των τραπεζών στην επέκταση των δανείων στηρίζεται επίσης κι αυτή, και ειδικά τα τελευταία χρόνια, σε μία διαφημιστική-καταναλωτική καιμπάνια στην κοινή γνώμη, η οποία υπερτονίζει την ευκολία του δανεισμού και την χρηστικότητα του. Κανένας δεν μπορεί να ξεχάσει τα διαβόητα “διακοποδάνεια”, τα δάνεια σπιτιών, τα σπουδαστικά, τα αυτοκινήτου κλπ, τα οποία “ανοίγουν τις πύλες του καταναλωτικού παραδείσου”. Ως άμεσο αποτέλεσμα η κατανάλωση αυξάνεται συνεχώς, τα επιχειρηματικά κέρδη αυξάνονται συνεχώς, τα τραπεζικά δάνεια αυξάνονται συνεχώς, ...το ίδιο και τα χρέη.

Τα παρακάτω στοιχεία, που προέρχονται από επίσημες πηγές (Τράπεζα της Ελλάδας και «Τειρεσίας ΑΕ» - εταιρία που ίδρυσαν οι ελληνικές τράπεζες και εξειδικεύεται στη συγκέντρωση και διάθεση πληροφοριών οικονομικής συμπεριφοράς, για επιχειρήσεις και ιδιώτες, μέσω πληροφορικών συστημάτων), αποκαλύπτουν την πηγή αυτών των όψιμων προβληματισμών του τραπεζικού κεφαλαίου:

- Τα καταναλωτικά δάνεια των νοικοκυριών που βρίσκονται στο «κόκκινο» (δηλαδή με καθυστέρηση πάνω από τρεις μήνες) υπολογίζονται σε 1,8 δισ. ευρώ και αντιστοιχούν στο 8,4% του συνόλου της συγκεκριμένης κατηγορίας.
- Τα στεγαστικά δάνεια, που έχουν ανάψει «κόκκινο» φτάνουν σε 2,2 δισ. ευρώ ή στο 5,2% του υπολοίπου της κατηγορίας.
- Το σύνολο των «κόκκινων δανείων» για τα νοικοκυριά (στεγαστικά και καταναλωτικά) φτάνουν ήδη στο αστρονομικό ύψος των 4 δισ. ευρώ.
- Τα επιχειρηματικά δάνεια που οι ίδιες οι τράπεζες θεωρούν «κόκκινα» φτάνουν στο 8% της κατηγορίας και ανέρχονται σε 5,6 δισ. ευρώ.
- Το συνολικό ύψος των δανείων (για νοικοκυριά και επιχειρήσεις) με καθυστέρηση πάνω από 3 μήνες φτάνει στα 9,6 δισ. ευρώ. Μεσοσταθμικά τα δάνεια σε καθυστέρηση φτάνουν περίπου στο 7,5% της μάζας του τραπεζικού δανεισμού. Σύμφωνα με ορισμένες εκτιμήσεις όλα τα παραπάνω ποσά είναι «υποεκτιμένα». Και αυτό γιατί οι τράπεζες μηχανεύουνται διάφορα λογιστικά τρίκ, προκειμένου να κρύψουν τα πραγματικά δεδομένα. Άλλωστε η «αναχρηματοδότηση» δανείων, όπως και η μεταφορά υπολοίπων σε νέους λογαριασμούς αποκρύβουν και μεταθέτουν για το μέλλον ένα πολύ σημαντικό μέρος του προβλήματος και της πραγματικής κατάστασης.
- Είσουν αποκαλυπτικά είναι και τα επίσημα στοιχεία της εταιρίας «Τειρεσίας ΑΕ», για τη «φέσια» από ακάλυπτες επιταγές και απλήρωτες συναλλαγματικές, τα οποία στο Ιωνικό Γενάρη - Δεκέμβρη του 2005 «πέταξαν» σε νέα υψη -ρεκόρ. Οι ακάλυπτες επιταγές εκτοξεύτηκαν σε 1,5 δισ. ευρώ (από 1,02 δισ. ευρώ το 2004) παίρνοντας αύξηση 43%. Οι απλήρωτες συναλλαγματικές του έτους 2005 έφτασαν σε 180,7 εκατ. ευρώ (από 169 εκατ. ευρώ το 2004) με ποσοστό αύξησης 6,9%. Τα συνολικά «φέσια» για το προηγούμενο έτος 2005 διαμορφώθηκαν σε 1,6 δισ. ευρώ, ποσό που αντιστοιχεί σε περισσότερα από 5,3 εκατ. ευρώ τη μέρα. Είναι φανέρω τών οι μαύρες λίστες του «Τειρεσία» μακραίνουν καθημερινά με νέα ονόματα δανειοληπτών. Χαρακτηριστικά στην τριετία 2002 - 2005 η αξία των ακάλυπτων επιταγών και απλήρωτων συναλλαγματικών υπερδηλωσιάστηκε (108,8%) και αυτό παρά τα κατευναστικά μέτρα που παίρνουν οι τράπεζες.

Μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας είναι υπερχρεωμένο στις τράπεζες αδυνατώντας να αποπληρώσει τα δάνεια που έχει χρησιμοποιήσει. Ζώντας καθημερινά την τρομοκρατία τού να βρεθεί στο δρόμο ή να βγει η περιουσία του σε πλειστηριασμό (ως γνωστό η εγγύηση ενός δανείου είναι η υποθήκη του ακινήτου ή του προϊόντος που επρόκειτο να αγοραστεί). Και δεν είναι μόνο τα προϊόντα 2ης ή 3ης ανάγκης. Υλικά αγαθά 1ης ανάγκης όπως η στέγαση, όπου θα πρέπει να θεωρούνται αυτονότα για τον κάθε άνθρωπο. Έχουν τόσο υψηλή οικονομική αξία, σκόπιμα διαμορφωμένη πολύ πάνω από το κόστος παραγωγής τους, όπου είναι μαθηματικά αδύνατον να αποκτηθούν απ' τους περισσότερους χωρίς τη λήψη τραπεζικού δανείου.

Με τη διόγκωση της παγκοσμιοποίησης (στην ουσία οι άνθρωποι παραμένουν εγκλωβισμένοι σε τεχνητά σύνορα, οι επιχειρήσεις και οι τράπεζες είναι αυτές που εξαπλώνονται σαν πανούκλα ανά την υφήλιο), ο μονόδρομος που έχουν δημιουργήσει οι τράπεζες, λόγω της δυνατότητας τους για γρήγορη ανεύρεση οικονομικών πόρων, εκτινάζουν κάθε χρόνο τα κέρδος τους στα ύψη, τοποθετώντας τες τόσο ψηλά στην οικονομική ιεραρχία σε βαθμό να ελέγχουν και να κατευθύνουν κυβερνήσεις, να χρηματοδοτούν πολέμους, να καταδικάζουν κοινωνίες στην πείνα και την δυστυχία, να καθορίζουν ολοκληρωτικά τις ζώες μας.

Ο 21ος αιώνας, και με την ανάπτυξη του ύπουλου τεχνάσματος που λέγεται μάρκετινγκ, βρίσκει τις τράπεζες να έχουν εισβάλει καθολικά σε κάθε πτυχή της οικονομικής μας ζωής, από την κυκλοφορία των μισθών μέσω του τραπεζικού συστήματος μέχρι και τη χρήση πιστωτικών καρτών (πλαστικό χρήμα) για τις καθημερινές συναλλακτικές μας ανάγκες. Όσο θα προχωράει ο καιρός και με την αναβάθμιση της τεχνολογίας θα είναι δύλιο και πιο δύσκολο να ξεφύγουμε από τα δίκτυα της τραπεζικής λαϊλαπας. Εξάλλου, ένας χρεωμένος άνθρωπος δυσκολεύεται ιδιαίτερα να πολεμήσει, να διεκδικήσει, να παλέψει. Γίνεται ελεγχόμενος και εξαρτημένος από κράτος και κεφάλαιο. Και το τραπεζικό σύστημα είναι σχεδιασμένο γι' αυτόν ακριβώς το σκοπό...για να προκαλεί χρέον.

Η ΠΤΩΣΗ ΤΩΝ ΤΙΜΩΝ ΠΟΥ ΠΡΟΚΑΛΕΣΑΝ ΟΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΕΣ ΤΟ 1930 ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Το 1930 δεν έλειπαν από την Αμερική ούτε η ικανή Βιομηχανία, ούτε οι γόνιμες γεωργικές εκτάσεις, ούτε οι ικανοί και πρόδυμοι εργάτες, ούτε οι γεωργοκτηνοτροφικές μονάδες. Υπήρχε ένα υψηλής αποδοτικότητας σύστημα μεταφορών μέσω των σιδηροδρόμων, ένα εκτεταμένο οδικό δίκτυο, όπως κι ένα δίκτυο μεταφορών με πλοιά, σε ποτάμια και δάλασσες. Οι επικοινωνίες ανάμεσα στις κοινότητες και τις πολιτείες ήταν οι καλύτερες στον κόσμο και υπήρχαν σε εφαρμογή το τηλέφωνο, το τηλέτυπο, οι δριευτικοινωνίες όπως κι ένα αποτελεσματικό ταχυδρομικό σύστημα. Ο πόλεμος δεν είχε καταστρέψει τις πόλεις, ούτε την επαρχία και οι ασδένειες δεν είχαν αποδυναμώσει τον πληθυσμό, ούτε την πείνα τον είχε υπονομεύσει.

Από τις Η.Π.Α. του 1930 έλειπε μόνο ένα πράγμα: μια επαρκής ποσότητα χρήματος για να λειτουργήσουν σωστά το εμπόριο και την Βιομηχανία.

Στις αρχές του 1930 οι τραπεζίτες που κρατούσαν στα χέρια τους τις πιστώσεις και το νέο χρήμα, αρνούνταν με τη μορφή συμβούλων, να εκδώσουν δάνεια στην Βιομηχανία, τα καταστήματα και τις γεωργοκτηνοτροφικές μονάδες. Τα χρέα στα υπάρχοντα δάνεια Βρίσκονταν πάντα υπό απαίτηση, με αποτέλεσμα το χρήμα να

εξαφανίζεται με ταχύτητα από την κυκλοφορία.

Με την απλή αυτή μέθοδο οι Η.Π.Α. Βρέθηκαν σε κατάσταση έλλειψης χρήματος με αποτέλεσμα οι άπλοποι τραπεζίτες να πάρουν στην κατοχή τους εκατοντάδες κιλιάδες επιχειρήσεις, γεωργοκτηνοτροφικές μονάδες και σπίτια. Στο παό είπαν πως «οι καιροί είναι σκληροί» και πως ωπάρχει «έλλειψη χρήματος». Ετσι ο παός επειδή δεν κατανοούσε τη λειτουργεί το σύστημα, έγινε αντικείμενο μιας άγριας εκμετάλλευσης, και έχασε τα εισοδήματα του, τις οικονομίες του και την περιουσία του.

Ο Β' παγκόσμιος πόλεμος έδεισε τέρμα στην κατάσταση αυτή. Οι ίδιοι τραπεζίτες που στις αρχές του 1930 δεν είχαν να δώσουν δάνεια για την δημιουργία κατοικιών, τροφίμων και ρουχισμού, Βρέθηκαν ζαφνικά να έχουν απεριόριστα δισεκατομμύρια, έτοιμα για δανεισμό, ώστε να δημιουργηθούν στρατόπεδα, οπλικά συστήματα και στολές. Ένα έδνος που στα 1934 δεν μπορούσε να παράγει τρόφιμα για το εμπόριο, Βρέθηκε ζαφνικά ικανό να παράγει Βόλμες για να τις στείλει δωρεάν στην Γερμανία και την Ιαπωνία.

Με την ζαφνική αυτή αύξηση του χρήματος σε κυκλοφορία, ο παός Βρήκε εργασία, οι γεωργοκτηνοτροφικές μονάδες πούλησαν στην παραγωγή τους, οι Βιομηχανίες άρχισαν να δουλεύουν σε δύο Βάρδιες, τα ορυχεία άνοιξαν ξανά και η «μεγάλη ύφεση» έλαβε τέλος!

Η απήδεια είναι πως η έλλειψη χρήματος που «προκλήθηκε από τους τραπεζίτες» οδήγησε στην ύφεση και η είσοδος νέου χρήματος στην κυκλοφορία την τέρματισε.

ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΩΝ ΤΟ 2005

* Αύξηση 114.3% σημείωσαν το 2005 τα καθαρά κέρδη μετά από φόρους και προ δικαιωμάτων μειοψηφίας του ομίλου της Εγγατίας Τράπεζας και ανήλθαν στα 18.6 εκατ.Ευρώ.

* Τα καθαρά κέρδη της Τράπεζας Πειραιώς για τη χρήση του 2005 αυξήθηκαν κατά 107% στα 263.8 εκατ.Ευρώ.

* Η EFG Eurobank ανακοίνωσε αύξηση 47,4% των ενοποιημένων καθαρών κερδών της το 2005, σε επίσημα βάση, στα 501 εκατ.Ευρώ.

* Αύξηση 23% σημείωσαν το 2005 τα καθαρά κέρδη της Alpha Bank που αναλογούν στους μετόχους μετά από φόρους και ανήλθαν σε 502.2 εκατ.Ευρώ έναντι 408.2 εκατ.Ευρώ πέρυσι.

* Αύξηση 100% στα 727.4 εκατ.Ευρώ σημείωσαν τα καθαρά κέρδη της Εθνικής Τράπεζας το 2005.

* Μεγάλη αύξηση σημείωσαν τα οικονομικά αποτελέσματα της Αγροτικής Τράπεζας το 2005 σε σχέση με το 2004. Ειδικότερα τα ενοποιημένα κέρδη μετά από φόρους ανέρχονται σε 145 εκατ.Ευρώ έναντι 71 εκατ.Ευρώ της προηγούμενης περιόδου, παρουσιάζοντας δηλαδή αύξηση κατά 216 εκατ.Ευρώ.

Η ΛΗΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΜΙΣΘΩΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ο καπιταλισμός χαρακτηρίζεται από την ύπαρξη της μισθωτής εργασίας, που αποτελεί βασικό και δομικό στοιχείο του, ενώ παρουσιάζεται από την αστική ηθική ως δικαίωμα και ως μέσο ατομικής και κοινωνικής καταξίωσης των ανθρώπων. Ουσιαστικά, όμως, είναι ένας στυγνός εκβιασμός, στον οποίο υπόκειται ο κάθε ανθρώπος. Κι αυτό, διότι, αν θέλεις να επιβιώσεις, θα πρέπει να εργαστείς προς όφελος κάποιου αφεντικού, ειδάλλως θα μείνεις άνεργος και δε θα ξεις πόρους για να ζήσεις. Η μισθωτή εργασία αποτελεί ουσιαστικά μια συνθήκη διαρκούς εκμετάλλευσης και καταπίεσης του ατόμου, καθώς ολόκληρη η πορεία της ζωής του περιστρέφεται και καθορίζεται βάσει αυτής. Δηλαδή, από την εκπαιδευτική διαδικασία, όπου το άτομο εκπαιδεύεται και εξειδικεύεται για να εργαστεί, και στη συνέχεια, όταν μπαίνει στη μισθωτή εργασία ο περισσότερος χρόνος του σπαταλίεται μέσα στον χώρο εργασίας του, ενώ ο λιγοστός ελεύθερος χρόνος που του απομένει ουσιαστικά αφιερώνεται στην αναπλήρωση δύναμης (τροφή, ύπνος, κατανάλωση, διασκέδαση), για την επιστροφή του ατόμου σ' αυτήν. Απ' όλη αυτήν την κατάσταση οι προνομιούχοι ωφελούνται και διαιωνίζουν την επιβολή τους πάνω στην κοινωνία, ενώ οι εργαζόμενοι στην ουσία χάνουν την ζωή τους. Όσο για το μισθοδοτικό σύστημα η εικόνα είναι ξεκάθαρη. Στις χώρες του "δυτικού κόσμου" το μεγαλύτερο ποσοστό των ανθρώπων ζει με μισθούς ιδιαιτέρα χαμηλούς που απλά επαρκούν για να καλύψουν τις βασικές και κάποιες δευτερεύουσες ανάγκες απενίζοντας τα όρια της φτώχειας, ενώ την ίδια ώρα ένας μικρός αριθμός μεγαλοαστικών αφεντικών απολαμβάνει το συντριπτικό μερίδιο του πλούτου που παράγει όλη η υπόλοιπη κοινωνία.

Η ΛΗΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

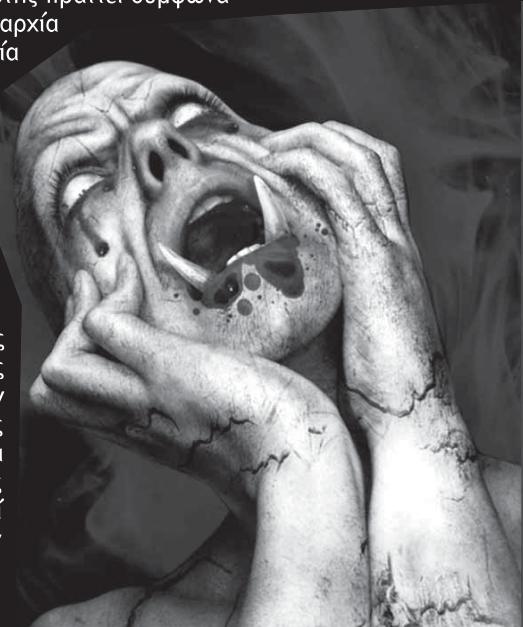
Η ληστεία κάθε τράπεζας έχει διαφορετικά κίνητρα και βάσει αυτών θα πρέπει κάθε φορά να εξετάζεται. Παραμερίζοντας για λίγο την ιδιαιτερότητα κάθε μεμονωμένης περίπτωσης μια ληστεία προσβλέπει είτε στο ατομικό είτε στο κοινωνικό όφελος.

Όσον αφορά το ατομικό, κατά καιρούς διάφορα κοινωνικά υποκείμενα επιλέγουν τη ληστεία της τράπεζας

ως διέξοδο από τον διαρκή εκβιασμό της μισθωτής εργασίας εξασφαλίζοντας τους απαραίτητους οικονομικούς πόρους για την επιβίωσή τους. Η πράξη αυτή είναι απελευθερωτική για το ίδιο το άτομο, καθώς αποδεσμεύεται από τις σχέσεις καταπίεσης, εκμετάλλευσης και δουλείας χωρίς μάλιστα η πράξη αυτή να στηρίζεται στην εκμετάλλευση κάποιου άλλου αιδύναμου κομματιού της κοινωνίας. Ιδιαιτέρα σε περιπτώσεις όπου η απαλλοτρίωση γίνεται από ανθρώπους που έχουν ανάγκη τα χρήματα, είτε γιατί είναι εξαθλιωμένοι (π.χ περιπτώσεις μεταναστών) είτε γιατί αντιμετωπίζουν προβλήματα υγείας, η πράξη αυτή είναι απόλυτα δίκαιη και κατανοητή. Φυσικά όταν ο ληστής πράπτει σύμφωνα με τις φιλοδοξίες του για άνοδο στην κοινωνική ιεραρχία (για να γίνει ο ίδιος εκμεταλλευτής) ή όταν η ληστεία πραγματοποιείται από οργανώσεις παραοικονομίας (μαφία, οργανώσεις διαικίνησης ναρκωτικών, όπλων, γυναικών) που διεκδικούν το δικό τους κομμάτι στην πίτα της εξουσίας, τότε η πράξη αυτή για εμάς είναι εχθρική.

Όσον αφορά το κοινωνικό όφελος, κατά καιρούς αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας επιλέγουν τη ληστεία τράπεζας σαν μια μορφή χρηματοδότησης του αγώνα τους ενάντια στον κόσμο της αδικίας και της ανισότητας. Ουσιαστικά επανοικιοποιούνται ένα μέρος του πλούτου που έχει αποσπάσει η κυριαρχία από την

κοινωνία (μέσω της μισθωτής εργασίας, της φορολογίας και του τραπεζικού συστήματος), για να προωθήσουν την υπονόμευση και την ανατροπή της κυριαρχίας. Στην περίπτωση αυτή η ληστεία αποτελεί πράξη αντίστασης, καθώς οι 'δράστες' δεν έχουν κίνητρο το ατομικό τους όφελος αλλά την κοινωνική απελευθέρωση.

Υπάρχουν περιπτώσεις ληστείας με κοινωνικά χαρακτηριστικά που σα σκοπό έχουν τη φιλανθρωπία μέσω της οικονομικής ενίσχυσης αδύναμων κοινωνικών κομματιών. Η πράξη αυτή παρόλο που δεν στοχεύει στη ρίζα του προβλήματος της αδικίας και της καταπίεσης είναι μια πράξη έμπρακτης κοινωνικής αλληλεγγύης, εφόσον συμβάλλει στην δίκαιη ανακατανομή του πλούτου.

Φυσικά σε όλες τις περιπτώσεις ληστείας μεγάλη σημασία έχει η στάση και το ήθος του ληστή κατά τη διάρκεια της πράξης. δηλαδή η μη χρήση τηφλής και άσκοπης βίας.

Τέλος, αποτελεί ακατανόητο και τουλάχιστον ιλίθιο για εμάς, όταν κάποιος καταπιεζόμενος επιλέγει με προσωπικό ρίσκο να

παρεμποδίσει μια ληστεία τράπεζας τη στιγμή που ο ίδιος βρίσκεται στον πάτο της κοινωνικής και οικονομικής ιεραρχίας. Εδώ πρέπει να σημειώσουμε ότι υπάρχουν περιπτώσεις ληστειών όπου οι αστυνομικοί δείχνοντας ζήλο ή μάλλον

θέλοντας να κάνουν καλά τη δουλειά τους για την οποία πληρώνονται (να φυλάνε με κίνδυνο τη ζωή τους τα συμφέροντα του κράτους και των αφεντικών), τραυματίζονται ή ακόμα και σκοτώνονται σε συμπλοκές κατά τη διάρκεια ληστειών. Είναι το αντίτιμο της επιλογής τους να βρίσκονται με το πλευρό των αφεντικών και όχι των καταπιεζομένων...

Στις 16-1-06 πραγματοποιήθηκε ένοπλη ληστεία σε υποκατάστημα της Εθνικής τράπεζας στη Σόλωνος. Κατά τη διάρκειά της επενέβη ο φρουρός της τράπεζας και ακολούθησε καταδίωξη και από άλλους αστυνομικούς, πράγμα που προκάλεσε τον τραυματισμό του φρουρού, δύο ληστών (από τους οποίους ο ένας ουνελήφθη ενώ ο άλλος κατάφερε να διαφύγει) και ενός λαχειοπώλη.

Με αφορμή το γεγονός αυτό τα ΜΜΕ βρίκαν την ευκαιρία στήνοντας τηλεδικαστήρια να προπαγανδίσουν τη ληστεία, με βάση την ιθική αστική σκέψη, ως πράξη τρομοκρατική, άδικη και απειλητική για το κοινωνικό συμφέρον. Οι δημοσιογράφοι όπως πολύ καλά ξέρουν να κάνουν, διαστρεβλώντας τα γεγονότα παρουσίασαν τους απαλλοτριώτες σαν τρομοκράτες και δημόσιο κίνδυνο και τον «ευπόλοππο» φρουρό (τον πραγματικό υπαίτιο για όποια αιματοχυσία θα ακολουθούσε) σαν ήρωα. Παράλληλα, καλλιεργήθηκε ένα γνώριμο τον τελευταίο καιρό κλίμα τρομούστερίας και το θέμα της αναγκαιότητας της ασφάλειας και όλων των μέσων επιτήρησης και καταστολής (κάμερες παρακολούθησης, αυξημένη αστυνόμευση, έλεγχος) ενώ η σχέση του συλλοφθέντα με τον αντιεξουσιαστικό χώρο έδωσε άλλη μια ευκαιρία στην κρατική προπαγάνδα για εγκληματικούς - ποινικοποίηση του χώρου αυτού (που σα σκοπό έχει την εκτόνωση των δυναμικών κοινωνικών αγώνων). Στη συνέχεια εξελίχθηκε ένας καταιγισμός κατηγοριών ενάντια απόμων του φιλικού περιβάλλοντος του συλλοφθέντα, κατάσταση την οποία τα ΜΜΕ xειρίστηκαν με μποδαμινό σεβασμό, αποδεικνύοντας έτσι ότι τα media (σαν φερέφωνα του κράτους και των συμφερόντων του) είναι οι μόνοι τρομοκράτες των κοινωνικών και πολιτικών σχέσεων.

Κατά τη διάρκεια της καταδίωξης οι αστυνομικοί εξαπέλυσαν καταιγισμό από πυρά παρ' ότι βρίσκονταν σε πολυσύχναστο χώρο με αποτέλεσμα ο Γιάννης Δημητράκης να πέσει βαριά τραυματισμένος. Κατά τη σύλληψή του δέχτηκε τη βίαιη επίθεση των αστυνομικών, ενώ στην παραμονή του στο νοσοκομείο, παρά τη σοβαρότητα της κατάστασης του, ανακρίθηκε. Αυτή την στιγμή παραμένει προφυλακιστέος στις φυλακές του Κορυδαλλού αντιμετωπίζοντας βαρείς κατηγορίες βάσει του τρομονόμου, ενώ έχουν εκδοθεί εντάλματα σύλληψης για άλλα τέσσερα άτομα τα οποία καταζητούνται.

ΚΛΕΦΤΕΣ ΚΑΙ ΛΗΣΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΚΡΑΤΗ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΕΣ!

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΓΙΑΝΝΗ ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ ΚΑΙ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΔΙΩΚΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗ ΛΗΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΣΤΗΝ ΟΔΟ ΣΟΛΩΝΟΣ

"Travailleurs de Nuit" – Alexandre Marius Jacob "Bonnot Gang" – Jules Bonnot

Η ποστεία σαν πράξη –όχι μόνο τράπεζας– έχει εγγενή απειλευθερωτικά χαρακτηριστικά, γι' αυτό ποιλοί εξεγερμένοι έχουν επιλέξει κατά καιρούς αυτή την πρακτική σαν μορφή πολιτικής δράσης, σαν μέσο εξεύρεσης πόρων για την επιβίωσή τους και την ενίσχυση του αγώνα. Στο σύντομο ιστορικό αφιέρωμα που ακολουθεί δια δούμενη την πορεία δύο γαλλικών αναρχικών ομάδων που έδρασαν στις αρχές του 20ου αιώνα και παρά το γεγονός ότι είχαν κοινή ιδεολογική αφετηρία –τον αναρχικό ιδιεγγαθισμό–, η δράση τους και η τέλος τους ήταν πολύ διαφορετικό.

Η πρώτη ομάδα ήταν οι *Travailleurs de Nuit* (εργάτες τη νύχτας), που δημιούργησε ο Alexandre Marius Jacob. Ο Jacob –ο οποίος αποτέλεσε και την αφορμή για την δημιουργία του μαδιστορματικού χαρακτήρα Arsenio Lupin– γεννήθηκε στη Γαλλία το 1879 και από μικρή πολικία αναγκάστηκε να μπαρκάρει στα καράβια. Καθώς μεγαλώνει έρχεται σε επαφή με τις ιδέες του αναρχισμού και περνάει πολύ γρήγορα στην άμεση δράση, αφού μια Κυριακή εκλογών ανατινάζει τις κάλπες σε μια πόλη κοντά στη Μασσαλία γεγονός που του στοιχίσει ένα εξάμπον στη φυλακή. Στα 1900 περίοδο μαζί με συντρόφους του δημιουργεί τους *Travailleurs de nuit*, μια σχετικά πασιφιστική ιδιεγγαθιστική αναρχική ομάδα που ειδικεύονται στις διαρρήξεις και όχι μόνο. Οι αρχές τους είναι ότι δεν σκοτώνουν, παρά μόνο για να υπερασπιστούν την ζωή τους και την ελευθερία τους από την αστυνομία και ότι κιέθουν μόνο από ανδρώπους οι οποίοι δεωρούνται κοινωνικά παράσιτα όπως αφεντικά, δικαστές, στρατιωτικούς, κληρικούς κλπ. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι όταν κάποιο Βράδυ μπήκαν σε μια Βίλα, αφού ανακάλυψαν ότι ανήκει σε κάποιον γνωστό συγγραφέα, αφόσαν ένα σημείωμα που ζητούσαν συγνώμη και έφυγαν. Επίσης τα χρήματα τα οποία αποκόμιζαν από τις δραστηριότητές τους, χρησιμοποιούνταν κατά ένα μικρό ποσοστό για την διαβίωσή τους και τα υπόλοιπα πήγαιναν στην ενίσχυση του αναρχικού κινήματος και άπόρων, πράγμα που τους έκανε ιδιαίτερα αγαπητούς στα πλαϊκά στρώματα.

Οι μέδοδοι τις οποίες χρησιμοποιούσε η συμμορία χαρακτηρίζονταν από καινοτομία και εφευρετικότητα σε βαθμό που κατάφερναν συχνά να γελοιοποιήσουν την μπουρζουαζία και τις αρχές. Ένα παράδειγμα της εφευρετικότητάς τους είναι η παρακάτω ιστορία για μια πιστολί που διέπραζαν στη Μασσαλία. Ένα πρωί, ποιόν, ο Jacob και δύο σύντροφοί του, φωρώντας καλά ρούχα, μπήκαν στην τράπεζα Monte di Pietà και παριστάνοντας τους ανώτερους αστυνομικούς που ερευνούν για κιλεμένα αντικείμενα ανάμεσα στα ενέχυρα τις τράπεζας, απαλλοτριώνουν τα πολυτιμότερα από αυτά, ενώ παράλληλα οδηγούν το διευδύντη της τράπεζας στο δικαστήριο όπου τον αφήνουν στα χέρια των αρχών κατηγορούμενο για τοκούλυφια.

Οι δραστηριότητές τους διαρκούν 3 χρόνια μέχρι να συλληφθούν. Στο δικαστήριο ο Jacob ομολογεί την συμμετοχή του σε 109 (υπολογίζεται ότι στην πραγματικότητα διέπραζαν πάνω από 150), και Βγάζει ένα λόγο που καθημώνει δικαστές και ακροατήριο παραδεχόμενος ότι „Ξέρετε ποιος είμαι, ένας εξεγερμένος που ζει από τα χρήματα που έχει απαλλοτριώσει“. Τελικά γιτιώνει την γκιλοτίνα απλή α οδηγείται στα κάτεργα απ' όπου θα ελευθερωθεί 25 χρόνια αργότερα, μετά από έντονο κίνημα απληγγύπτη.

Στο τέλος της ζωής του άσκησε πολιτική στον ιδιεγγαθισμό: „Δεν πιστεύω ότι ο ιδιεγγαθισμός μπορεί να απειλευθερώσει το άτομο μέσα στην παρούσα κοινωνία. Ακόμα και αν καταφέρει να απειλευθερώσει από ορισμένους περιορισμούς χρησιμοποιώντας αυτό το μέσο, πανίσημη φύση αυτού του αγώνα δια μπορεί να απλίκησε που δια είναι ακόμα κειρότεροι και στο τέλος δια οδηγεί στην απώλεια της ελευθερίας του, της πλήρης ελευθερίας που απέκτησε μερικές φορές στη ζωή του. Βασικά ο ιδιεγγαθισμός σαν πράξη εξεγέρσης είναι υπόδειση την περιεργάτη του μάθημον παρά δεωρία. Για αυτό και δεν μπορεί να έχει μια εκπαιδευτική επίδραση πάνω στις εργαζόμενες μάζες ως σύνοπτο. Εννοώ αξιόλογη εκπαιδευτική επίδραση.“

Η δεύτερη ομάδα, γνωστή και ως συμμορία Bonnot, πήρε το όνομά της από τον Γάλλο ιδιεγγαθιστή αναρχικό και μπχανικό αυτοκινήτων Jules Bonnot γεννημένο το 1876. Στην ομάδα Bonnot συμμετείχαν κοινοβιακοί αναρχικοί, λιποτάκτες, συνδικαλιστές και παράνομοι. Ξεκίνησαν την δραστηριότητά τους το 1911 οργανώντας μια σειρά από πιστολίες τραπέζων.

Στη συμμορία Bonnot κυριαρχούσαν πιο αμφραΐστικές και ατομικιστικές τάσεις, με αποτέλεσμα να μην έχουν κανένα πρόβλημα να πυροβολούν στο Φανόν και να μετατρέπουν ορισμένες από τις πιστολίες τους σε πουτρά αίματος με δύματα κυρίως αστυνομικούς, απλά και υπαλληλούς και αστούς. Χαρακτηριστικό ήταν ότι ο Bonnot δεν ήταν αρχηγός της συμμορίας, απλή το όνομα αυτό δόθηκε όταν αυτός εισέβαλλε οπλοφόρος στα γραφεία της εφημερίδας Petit Parisien για να διαμαρτυρηθεί για τον τρόπο με τον οποίο κάλυπταν τις πιστολίες τους και να δηλώσει „Θα ρίζουμε και την τελευταία σφαίρα μας ενάντια στους μπάτσους, ακόμα κι αν αυτοί δεν έρδουν, εμείς ζέρουμε που δια τους Βρούμε“. Όλα τα παραπάνω δημιούργησαν αρντικό κλίμα απέναντι στη συμμορία ακόμα και στους κύκλους πολλών αναρχικών της εποχής. Παρ' όλα αυτά η συμμορία Bonnot δεν έμεινε στην ιστορία τόσα για την αγριότητά της όσο για τις καινοτομίες τις οποίες εισήγαγε στην πιστολία τράπεζας, καθώς ήταν οι πρώτοι παγκοσμίως που χρησιμοποίησαν αυτόματα όπλα και αυτοκίνητο στις πιστολίες τους, σε μια εποχή που η αστυνομία δεν είχε ακόμα αυτά τα μέσα.

Το τέλος για την συμμορία ήρθε μόλις 6 μίνες (και αρκετές δεκάδες πιστολίες) ύστερα από την έναρξη της δράσης τους, όταν η αστυνομία με τη Bonnītia roufianiwn εντόπισε το σπίτι που κρύβονταν ο Bonnot. Αυτός έδωσε πολύωρη μάχη με τους 500(!) άνδρες της αστυνομίας και του στρατού που είχαν περικυκλώσει το σπίτι, τραυμάτισε αρκετούς και υπέκυψε μόνο όταν ανατίναξαν τον τοίχο του δωματίου που Βρίσκονταν και τον γάζωσαν ενώ αυτός Βρίσκοταν σε ημιπλούδυμη κατάσταση.

ΣΤΗΓΜΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

ΔΙΚΗ ΑΒΡΑΜΙΔΗ - ΠΟΡΕΙΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ - ΑΘΩΩΣΗ

Την Τετάρτη 12 Απρίλη πραγματοποιήθηκε στο Εφετείο π δίκη του Κώστα Αβραμίδη, κατηγορούμενου για συμμετοχή στην επαναστατική οργάνωση 17 Νοεμβρη. Το μοναδικό στοιχείο με βάση το οποίο παραπέμφθηκε σε δίκη ήταν τα αποτυπώματά του σ' ένα βιβλίο που βρέθηκε, κατά την αντιτρομοκρατική, σ' ένα από τα κρυστάλλινα της οργάνωσης, καθώς και διάφορα αρχεία από τον υπολογιστή του με κείμενα σχετικά με ανοιχτές, δημόσιες εκδηλώσεις αλληλεγγύης προς τους εμπλεκομένους στην υπόθεση. Τελικά, ο Κώστας Αβραμίδης κρίθηκε από το δικαστήριο αθώος ύστερα από δύο χρόνια δικαστικής ομηρίας, διωκόμενος από την δημοκρατία για τα πολιτικά του φρονήματα και την ενεργό συμμετοχή του στη κίνημα αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους. Την Δευτέρα 10 Απρίλη είχε πραγματοποιηθεί στα Προπύλαια συγκέντρωση και πορεία αλληλεγγύης με τη συμμετοχή 400 περίπου ατόμων.

2 ΑΙΚΟΝΗ ΚΑΜΕΡΕΣ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΗΚΑΝ

Την Πέμπτη 2 Μαΐου ομάδα 60 περίπου ατόμων, κρατώντας πανώ και φωνάζοντας συνθήματα κατά των μέσων ελέγχου και επιτήρησης, κατέστρεψε τα καφάσ 2 καμερών στις συμβολές των οδών Κοκκινούλου, Πινδού με την κατεχάκη στην Ζωγράφου, 100 μόλις μέτρα πάνω από το στρατόπεδο των ΜΑΤ. Κατεχάκη των ΜΑΤ που προσπάθησε να προσεγγίσει τους διαδηλωτές για να ικλούθα των ΜΑΤ που προσπάθησε να προσεγγίσει τους διαδηλωτές για να επιτεθεί δέχτηκε βόμβες μολότωφ και ακινητοποιήθηκε. Στη συνέχεια οι μπάτσοι, κυνηγώντας τους ακτιβιστές που διαλύθηκαν στο χώρο της Πολυτεχνειούπολης, παραβίασαν το άσυλο, εισβάλλοντας κατά 100 μέτρα στο χώρο του ιδρύματος.

ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΠΑΤΣΟΥΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΣ ΤΟΥ ΜΑΡΑΓΚΑΚΗ

Σε ισόβια καταδικάστηκε πρωτόδικα ο αρχιφύλακας Γ. Δημητρακάκης, επικεφαλής στο μπλόκο, στο οποίο δολοφονήθηκε τον Δεκέμβριο του 2003 στο Ηράκλειο Κρήτης ο 22χρονος Ηρακλής Μαραγκάκης. Οι άλλοι δύο κατηγορούμενοι έπεσαν στα μαλακά. Να υπενθυμίσουμε ότι μετά τη δολοφονία του Ηρακλή είχε πραγματοποιηθεί συγκέντρωση έξω από την ασφάλεια Ηρακλείου, όπου υπέστησαν φθορές στο κτίριο της Ασφάλειας και καταστροφές στα συνομικών οχημάτων. Για τα γεγονότα οργής έξω από την Ασφάλεια πραγματοποιήθηκαν διαδηλώσεις και πορείες με ξυλοδαρμούς και προσαγωγές.

ΚΑΜΕΝΕΣ ΚΑΜΕΡΕΣ ΣΕ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ, ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ ΚΑΙ ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ

Άλλες 3 κάμερες παρακολούθησαν καταστράφηκαν στο κέντρο της Αθήνας, υπότερα από διαδήλωση και σαμποτάζ, που πραγματοποιήσε ομάδα 40 περίου αναρχικών. Οι διαδηλωτές κινήθηκαν στα κουτιά των καμερών (καφάσ), που βρίσκονταν στις οδούς Πανεπιστημίου, Πλανεπιστημίου & Θεμιστοκλέους και στην πλατεία Κάνιγγος, καταστρέφοντας τες ολοσχερώς. Η αντίσταση στη συνθήκη επιτήρησης και ελέγχου, που προσπαθούν οι κυριαρχού να επιβάλλουν στην κοινωνία, απαιτεί επαγρύπνηση και δράση.

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΗΣ ΚΟΝΤΟΛΙΖΑ ΡΑΙΣ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Την Αθήνα επισκέφτηκε για μερικές ώρες η υπουργός εξωτερικών των Η.Π.Α Κοντολίζα Ράις στα πλαίσια της περιοδείας της συνόδου των υπουργών εξωτερικών του ΝΑΤΟ στη Σόφια. Η επίσκεψη της Ράις έγινε με φόντο την επικείμενη στρατιωτική επέμβαση στο Ιράν, ενώ ήδη μαίνεται στο Ιράκ ο πόλεμος εδώ και 3 χρόνια. Μερικές χιλιάδες διαδήλωσαν το ίδιο πρωί στην Αθήνα, ενώ ομάδες αναρχικών συγκρούστηκαν με την αστυνομία και επιτέθηκαν σε τράπεζες, κρατικούς στόχους και πολυτελή καταστήματα.

4 ΑΚΟΜΑ ΚΡΑΤΙΚΕΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

Τέσσερις ακόμα ανθρωποκτονίες έλαβαν χώρα την Παρασκευή 31 Μαρτίου, στο "κοινωνικό σωφρονιστήριο" του Κορυδαλλού, όταν τέσσερις άνθρωποι κάηκαν ζωντανοί, κολλημένοι στα κάγκελα του κελιού τους προσπαθώντας να ζεψύγουν από την φωτιά, αφού ούτε οι δικές τους, αλλά ούτε και οι φωνές των υπόλοιπων κρατουμένων που τους έβλεπαν ανήμποροι να βοηθήσουν – καθώς ήταν ακλεισμένοι στα κελιά τους – ίδρωσαν τα αυτιά των κρατικών υπαλλήλων, παρά την δυναμική και την διάρκειά τους. Οι φωτιά σβήστηκε τελικά, υπό αντίζοες συνθήκες από κρατουμένους με κουβάδες.

Φωνές οι οποίες, σε συνδυασμό με την αποχή συσσιτίου που ζεκίνησε την ίδια μέρα, τελικά εισακούσθηκαν από τους καθήμενους στους υπουργικούς θώκους, οι οποίοι και έστειλαν τα ηρωικά ΜΑΤ για το γνωστό έργο της καταστολής, την Δευτέρα 03 Απριλίου. Ήταν, τουλάχιστον εβδομήντα κρατούμενοι ζυλοκοπήθηκαν αγριώς από τα εντεταλμένα ΜΑΤ και (ζανα)στοιβάχθηκαν, στις κλούβες των καταστολέων τους αυτήν την φορά, προς άλλα σωφρονιστικά ιδρύματα, ώστε να σταματήσουν οι διαμαρτυρίες, οι ανακοινώσεις των κρατουμένων και η αποχή συσσιτίου, πράγμα το οποίο και συνέβη.

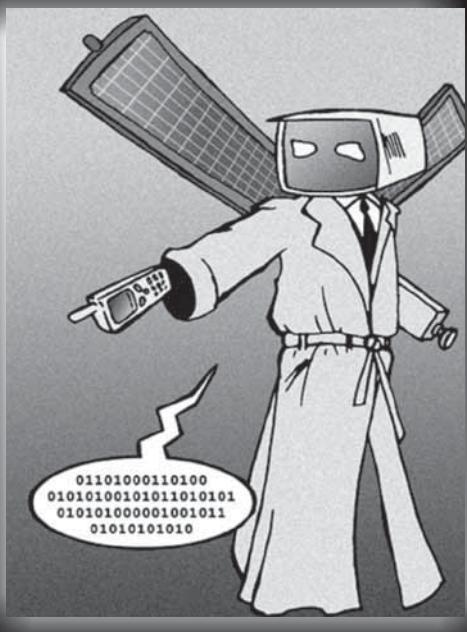
Την Τρίτη 4 Απριλίου, αναρχικοί πραγματοποιούν επιθεση αλληλεγγύης με βόμβες μολότοφ, τόσο στο Υπ. Εμπορίου όσο και στα επί της Κάνιγγος στρατοπεδευμένα ΜΑΤ. Επίσης, την ίδια μέρα, αναρχικοί σύντροφοι και συντρόφισσες πραγματοποιούν πορεία αλληλεγγύης ως τις φυλακές στον Κορυδαλλό, με επιστροφή στην πλατεία Εξαρχειων.

Τέλος, η ΕΔΕ η οποία ζεκίνησε από το σχετικό υπουργείο, προς εύρεση και απόδοση ευθυνών, εξετάζει όπως είναι φυσικό προς όλες τις κατευθύνσεις το καυτό αυτό θέμα. Πιθανοί δε φταιχτες εικάζεται ότι είναι ή οι φυλακές, ή οι κρατούμενοι, ή ο ψύλλος στο κρεβάτι τους ή η άσχημη ανάσα των μεταναστών κρατουμένων, η οποία είναι ασύμβατη με το DNA της ελληνικής ατμόσφαιρας.

Δυστυχώς όμως, οι τέσσερις αυτοί θάνατοι δεν είναι τίποτα άλλο τελικά από τέσσερις κρατικές διολοφονίες. Γιατί σε αυτήν την κοινωνία, η οποία φυλακίζεται στους τρομολάγνους και μπανιστητζήδες δημοσιοκάφρους, στις κάμερες κοινωνικής παρακολούθησης, στην ασφάλεια, στην μητροπολιτική και εθνική καθαρότητα, στην επιπλαστή ανισότητα και ανασφάλεια του εκ των άνωθεν επιβαλλόμενου συστήματος αξιών, σε αυτήν την κοινωνία, προσφέρεται το θέαμα των φυλακών κατ' όνομα, με έξτρα σημειολογική κατασκευή και λειτουργία, για την ευκολότερη και υποσυνείδητη επίτευξη της συναίνεσης των υπόλοιπων υπηκόων σε τέτοιου είδους – έσχατα – κρατικά εγκλήματα τα οποία και αποτελούν καθημερινό φαινόμενο πραγματικότητας ενώ ταυτόχρονα σπάνιο φαινόμενο ατυχήματος στο μηντιακό matrix. Η πολυπόθητη δηλαδή συναίνεση επιτυγχάνεται μέσω του επίσης επιπλαστού διαχωρισμού των κρατουμένων και των "ελευθέρων". Και οι ίδιες οι διολοφονικές πράξεις αυτές, όπως και αυτές του εγκλεισμού, αφορούν στην διατήρηση της εξουσίας των κρατικών διολοφώνων και των αυλικών τους, αλλά και στον παραδειγματισμό όσων "ελευθερών" υποπτευθούν, πόσο σχετικοί είναι τελικά, παρά την "απ' έξω ελευθερία τους", με αυτούς που βρίσκονται εκεί, κάπου αλλού, κάπου εκεί, μέσα.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ ΜΕΣΩ INTERNET...

Ο έλεγχος και η επιτήρηση αποτελούσαν πάντα βασικό συστατικό του κυρίαρχου συστήματος, εξυπρετώντας την ανάγκη του να επιβάλλεται, να αναπτύσσεται και να διαιωνίζεται.

Καθημερινά καλλιεργείται στην κοινωνία ένα πλέγμα φόβου και ανασφάλειας, από την απειλή ενός αόρατου εχθρού. Με τον τρόπο αυτό επιτυγχάνεται η νομιμοποίηση νέων μεδόδων επιτήρησης και παρακολούθησης των ζωών μας.

Η επιτήρηση όμως πια δεν περιορίζεται μόνο στην χρήση απλών συστημάτων παρακολούθησης όπως κάμερες και μικρόφωνα, αλλά επεκτείνεται και σε νέες τεχνολογίες. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η παρακολούθηση ανθρώπων μέσω Internet. Καθημερινά χιλιάδες χρηστές πλεκτρονικών υπολογιστών χρησιμοποιούν το Internet για να επικοινωνήσουν και να ανταλλάξουν δεδομένα.

Αυτό που δε λείπει βέβαια από κάτι τέτοιο, είναι η συλλογή πληροφοριών σχετικά με τους πόρους που χρησιμοποιεί καθένας από αυτούς μέσα στο διαδίκτυο. Τα στοιχεία αυτά από μόνα τους μπορεί να

αποτελέσουν μια πολύ σημαντική πληροφορία (για κάθε ενδιαφερόμενο) αφού έτσι είναι δυνατόν να σχηματιστεί το προφίλ του κάθε χρηστή.

Η καταγραφή τέτοιου είδους στοιχείων είναι συνήθης πρακτική της αστυνομίας και των μυστικών υπηρεσιών, κάτι το οποίο αναφέρεται σαν "πλεκτρονικό" φρακέλωμα. Για παράδειγμα εάν κάποιος επισκεφθεί έστω και μια φορά κάποια "παγιδευμένη" διαδικτυακή σελίδα (δηλαδή σελίδα η οποία θεωρείται ύποπτη), τίθεται υπό παρακολούθηση για μεγάλο χρονικό διάστημα χωρίς καν να το γνωρίζει. (Δε θα πρέπει να ξεχνάμε ότι η ίδια η ΕΛ.ΑΣ έχει δηλώσει, ύστερα από την δημοσίευση προκρύψεων και φωτογραφιών στο αδηναϊκό indymedia, ότι παρακολουθείται κάθε χρηστής που επισκέπτεται τη συγκεκριμένη ιστοσελίδα !!!!)

Εδώ θα πρέπει να επισημανθεί ότι παρόμοιες τακτικές χρησιμοποιούνται από μεγάλες διαδυκτιακές εταιρίες οι οποίες παγιδεύουν κάποιες ιστοσελίδες τοποθετώντας κάποιο πολύ μικρό πρόγραμμα στον υπολογιστή του επισκέπτη, το οποίο και στέλνει δεδομένα σχετικά με τις κινήσεις του μέσα στο διαδίκτυο. Με τον τρόπο αυτό δημιουργούν μια βάση δεδομένων που αντιστοιχίζει τα στοιχεία του επισκέπτη με τα ενδιαφέροντα και της προτιμήσεις του. Στη συνέχεια χρησιμοποιούν τα προσωπικά δεδομένα των χρηστών με σκοπό το κέρδος, δηλαδή είτε τα πωλούν σε άλλες ενδιαφερόμενες εταιρείες είτε τα εκμεταλλεύονται οι ίδιες, προωθώντας τους το κατάλληλο προϊόν μέσω αναδυόμενων παράδυρων στον υπολογιστή τους.

Βέβαια δε θα πρέπει να ξεχνάμε και την περίπτωση των windows (λειτουργικό σύστημα της microsoft που μονοπάλωσε για χρόνια την αγορά λογισμικού υπολογιστών) τα οποία έχουν ενσωματωμένο κώδικα για την αυτόματη αποστολή μηνυμάτων προς την microsoft. Μηνύματα τα οποία ο χρηστής αγνοεί το περιεχόμενο τους καθώς επίσης και ότι αποστέλλονται από τον υπολογιστή του. Ποιος όμως πραγματικά μπορεί να γνωρίζει το περιεχόμενο αυτών των μηνυμάτων; Σημαντικό είναι να γνωρίζουμε ότι όποια επικοινωνία μπορεί να έχει κάποιος χρηστής μέσω Internet (mail, chat κ.τ.λ) μπορεί πολύ εύκολα να παρακολουθείται, αφού κάθε προσωπικός υπολογιστής όπου και αν αυτός βρίσκεται, ακόμα και σε Internet cafe, έχει αποκλειστικά στοιχεία ταυτότητας τα οποία φυσικά και δεν είναι ορατά στο χρήστη.

Μερικά από αυτά τα στοιχεία ταυτότητας του υπολογιστή είναι τα παρακάτω:

* Η IP address της σύνδεσης που μας παρέχει ο Internet Service Provider, όπως για παράδειγμα η Otenet, η Forthnet και άλλες εταιρείες (με άλλα λόγια η διεύθυνση που έχει κάποιος υπολογιστής όταν βρίσκεται στο διαδίκτυο). Στις απλές οικιακές συνδέσεις, όπως έχουμε οι περισσότεροι στα σπίτια μας, η IP address είναι "δυναμική", αλλάζει δηλαδή κάθε φορά που συνδεόμαστε. Μην παρασυρόμαστε όμως. Ο ISP ξέρει ανά πάσα στιγμή ποια IP address μάς χορηγεί και είναι υποχρεωμένος να δώσει όλα τα στοιχεία σε περίπτωση που υπάρχει εισαγγελική εντολή για διενέργεια έρευνας.

* Μοναδικά στοιχεία ακόμα δεωρούνται και αυτά που "κοινοποιεί" μόνος του ο υπολογιστής μας στο διαδίκτυο ακόμα και αν δεν σερφάρει με το παραδοσιακό μόντεμ αλλά με γραμμή ADSL (αδιάκοπη σύνδεση) ή τοπικό δίκτυο (LAN). Τέτοια στοιχεία είναι το serial number της κάρτας δικτύου, το user name του χρήστη και άλλα. Άρα και σ' αυτή την περίπτωση είναι εύκολο να εντοπιστεί.

Ακόμα όμως και στις περιπτώσεις όχι απλών χρηστών, αλλά διαχειριστών sites που για λόγους ασφαλείας επιλέγουν να πληρώνουν για την "έξιοδό" τους στο διαδίκτυο απομακρυσμένους server στο εξωτερικό, τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά όσο φαίνονται. Οι συμβάσεις που ορίζουν την διεμνή αιστυνομική παρακολούθηση είναι σαφείς. Ο κάτοχος του server που παρέχει υπηρεσίες σε κάποιο διαχειριστή site είναι υποχρεωμένος να διατηρεί τα στοιχεία του πελάτη του. Για παράδειγμα, ένας server όπου και αν αυτός βρίσκεται, είναι υποχρεωμένος, αν του ζητηθεί, να ενημερώσει τις αρχές της χώρας του για τα στοιχεία του κατόχου της πιστωτικής κάρτας, με την οποία πληρώνει ο διαχειριστής του site τη συνδρομή του.

Όμως φυσικά πάντα υπάρχουν λύσεις για να μπορέσει κάποιος να εξασφαλίσει την ανωνυμία του και να αντισταθεί στο γενικότερο κλίμα παρακολούθησης.

Για παράδειγμα μπορεί να επισκεφτεί κάποιο Internet café (όχι όμως σε τακτική βάση) ή απλά να κάνει χρήση κάποιου Proxy Server ή ακόμη εάν διαδέτει πιο εξειδικευμένες γνώσεις υπολογιστών να ενεργοποιεί και να λειτουργεί προγράμματα που κατασκευάζουν πλαστά στοιχεία (IP addresses και άλλα), τότε ο BIG BROTHER δεν έχει να αντιμετωπίσει πολλά και μάλλον δυσεπίλυτα προβλήματα...

**ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ
ΜΟΡΦΗ ΕΠΙΤΗΡΗΣΗΣ
ΠΟΥ ΦΥΛΑΚΙΖΕΙ ΤΙΣ
ΖΩΕΣ ΜΑΣ!**

ΟΠΛΟΦΟΡΟΣ ΦΑΣΙΣΤΑΣ ΣΤΗΝ ΠΑΝΤΕΙΟ

Όπου δε φτάνουν τα γκλομπ της δημοκρατίας, φτάνουν τα όπλα και τα μαχαίρια των φασιστικών συμμοριών της.

Το πρώι της Πέμπτης 13 Απρίλη εντοπίστηκε από συντρόφους στο χώρο του Παντείου φασίστας (ονόματι Γεράσιμος Παπαγάννης), φοιτητής του πανεπιστημίου. Ακινητοποιήθηκε και ύστερα από έρευνα πάνω του βρέθηκε όπλο, το οποίο και αποπειράθηκε να χρησιμοποιήσει.

Το συγκεκριμένο περιστατικό έρχεται σε συνέχεια νυχτερινής επιδρομής φασιστών, στη σοκολή, με αναγραφή συνθημάτων, στις 17 Οκτωβρίου 2005 και της επίθεσης στις 4 Ιανουαρίου 2006 (και ενώ η σοκολή ήταν κλιμακιά) στο αντιεξουσιαστικό στέκι, που πρακτίσθετε υψηλές ζημιές.

Μετά την ακινητοποίησή του και μέσα σε ένα κλίμα έντασης, ο φασίστας μεταφέρεται στο κτίριο της πρυτανείας, όπου σε νέα έρευνα που πραγματοποιήθηκε βρέθηκε πάνω του και δεύτερο όπλο (φωτοβιολίθων). Επίσης, σε ταύτα που κατείχε βρέθηκαν ναζιστικά σύμβολα, ενώ ο ίδιος παραδέχτηκε ότι είναι μέλος της «χρυσής αυγής», του «μετώπου νεοφασίστας» της «πατριωτικής συμμαχίας» και ότι αρθρογραφεί στις εφημερίδες «χρυσή αυγή» και στον χουντικό «ελεύθερο κάσμο» (με το ψευδώνυμο «Ιωάννης Μάνεσης»).

Για τη δημοσιοποίηση του γεγονότος στίνεται μικροφωνική στον πεζόδρομο της σοκολής και διαβάζονται κείμενα που ενημερώνουν για το περιστατικό.

Αρκετή ώρα αργότερα και ενώ κόσμος συγκεντρώνεται στο Πάντειο, ομάδα φασιστοειδών (με τον γενικό γραμματέα της «πατριωτικής συμμαχίας» και υποψήφιο δήμαρχο Αθήνας, Ζαφειρόπουλο, να δίνει το πρόσταγμα) επιτίθεται στο κτίριο της πρυτανείας με ξύλα και μαχαίρια, ενώ ρίχνεται και δακρυγόνο. Στη συμπλοκή που ακολουθεί, ενώ αποκρούονται, μαχαιρώνουν τρία άτομα. Τα φασιστοειδή έφεσαν στο χώρο του Παντείου μαζί με διμοιρία των ΜΑΤ, υπό την κάλυψη της οποίας, επίσης, αποχώρησαν.

Κατά την αποχώρησή τους επιτέθηκαν και τραυμάτισαν τρεις μετανάστες μικροπωλητές που βρίσκονταν στην υπόγεια διάβαση της Συγγρού, ενώ έσπασαν και έκλεψαν τα εμπορεύματά τους.

Μετά τη περιστατικό, διμοιρίες αποκρίθηκαν τους γύρω δρόμους και φτάνουν σε θίγμα μέτρα απόστασης από τον πεζόδρομο του Παντείου, όπου σύντροφοι στίνουν οδοφράγματα για τυχόν νέα επίθεση (φασιστών ή μπάτσων). Λίγο αργότερα γίνεται γνωστό ότι μπάτσοι επιτέθηκαν και απήγαγαν έναν από τους τραυματίες μαχαιρωμένους που πήγε στον «ευαγγελισμό» και τον οδήγησαν στη ΓΑΔΑ για κατάθεση.

Καθ' όποιη τη διάρκεια των παραπάνω γεγονότων γεγονότων κομματικοί και πρυτανικές αρχές προσπαθούν να διαμεσολαβήσουν για να δοθεί ο φασίστας στους μπάτσους, ενώ τα μέσα ενημέρωσης ρίχνουν τη «θλάσπη» τους, για ακόμη μία φορά.

Το συγκεκριμένο περιστατικό εντάσσεται σε ένα δεύτερο κύκλο επιθέσεων, ο οποίος λαμβάνει χώρα μετά τη δημοκρατική διεύθετηση του αιτήματος για κλείσιμο των γραφείων της «χρυσής αυγής». Δεν χρειάζοταν ούτε ο αγαστή συνεργασία μπάτσων και φασιστών κατά την επίθεση στην πρυτανεία, ούτε οι δημιώσεις του γενικού αστυνομικού διευθυντή αστικής, Γκάλη, ότι το φασιστοειδές «δεν θα κατηγορηθεί γιατί τα όπλα του τα έβαθισαν» (εξάρθισο, μη έχεντας ότι είναι γιος υψηλόβαθμου μπάτσου), για να πούμε ότι οι φασίστες αποτελούν το μακρύ χέρι των κατασταθικών μηχανισμών και καθίουνται να κάνουν αυτό που το πρόσωπα της «δημοκρατικής νομιμότητας» δεν «επιτρέπει» στους επίσημους μηχανισμούς της.

Για εμάς δεν έχει καρία σημασία ότι το φασιστοειδές εντοπίστηκε με τα όπλα μέσα στο πανεπιστημιακό άσυλο, ούτε μας απασχολεί το εάν θα διαγραφεί από τη σοκολή ή θα ασκηθούν διώξεις εναντίον του. Εξάρθισο, ο απόφαση να αφεθεί ελεύθερος και να μη παραδοθεί στους μπάτσους ήταν μία συνειδητή επίλογη, έβερενώντας τις αυτοπάτες περί απονομής «δικαίου» από τους κρατικούς μηχανισμούς (ηροέκτεσσοι των οπίσων, εξάρθισο, αποτελούν οι φασιστικές συμμορίες).

Όσο για αυτούς που ακόμη μία φορά έκαναν λίγο για «συμμοριτοπόλεμο των άκρων» η καθημερινή μας ανταρεπτική παρουσία και δράση εντός και εκτός της σοκολής, στην κατεύθυνση του αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση, αποτελεί τη δικιά μας απάντηση. Προτάσσοντας την αντίσταση, την αρθρητική γύγην και την αυτοοργάνωση. Τον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση δεν θα τον σταματήσουν ούτε οι κρατικοί κατασταθικοί μηχανισμοί, ούτε οι εντεταλμένες φασιστικές συμμορίες τους.

«Αντιεξουσιαστικό Στέκι Παντείου»

Την Τρίτη 2 Μαΐου πραγματοποιήθηκε αντιφασιστική συγκέντρωση και πορεία ύστερα από κάλεσμα του αντιεξουσιαστικού στεκιού της Παντείου. Η πορεία, με 300 συμμετέχοντες, ζεκίνησε απ' την Πάντειο, διέσχισε κεντρικούς δρόμους και γειτονιές στο Κουκάκι και κατέληξε στο σταθμό του μετρό στην Ακρόπολη. Η ανταρόκριση στις γειτονιές που πέρασε η πορεία (η οποία είχε αρκετό πολλό) ήταν αρκετά θετική. Μοιράστηκαν κείμενα, πετάχτηκαν τρικάκια και γράφτηκαν συνθήματα. Το κεντρικό πάνω ένωρε «μπάτσοι-μμε-νεοναζί, όλα τα καθάρατα δουλεύουνε μαζί», ενώ στην πορεία συμμετείχαν με μπλοκ οι αντί! και το φοιτητικό σχήμα «αντί της σιωπής» (δύο εκ των μαχαιρωμένων ήταν μέλη του).

mary

AYTH EINA
H MAIPH...

BLUE SMOKS

Η ΜΑΙΡΗ
ΓΡΑΦΕΙ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΙΑ ΑΝΕΚΠΛΗΡΩΤΟΥΣ
ΕΡΓΕΣ
ΤΗ ΒΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΛΕΙΑΣ

ΤΗΝ ΕΛΛΕΙΨΗ
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΚΑΙ
ΣΥΝΤΡΟΦΙΚΟΤΗΤΑΣ

ΤΗΝ ΒΕΣΤΙΩΝ
ΡΟΜΑΝΤΙΚΗ...

"ΑΥΤΟ ΤΙΣ
ΤΡΕΦΥΤΑΙΣ
ΝΟΣΤΑΓΟΥΣ
ΤΗΣ ΑΓΑΡΗΣ"

KANEIS DEN
ANAPOTHONIKE
NOTE:

ΤΗ ΔΙΣΚΟΛΙΑ
ΤΗΣ ΕΙΝΥΠΑΡΕΝΣ

-ΤΙΑΤΗ Η ΙΩΑ
ΔΕΜ ΑΝΑΖΗΤΑ
ΤΟΝ ΕΡΓΑΣΤΑ

-ΓΙΑΤΙ ΡΑΜΗΣ
ΟΝΕΣ ΤΗΣ
ΤΙΣ ΣΧΕΣΕΣ...

-ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΠΙΛΟΚΕΙ
ΟΥΕΙΔΕΤΙΚΗ ΕΠΑΘΗ...

-ΤΙΑΤΗ ΔΕΝ
ΕΙΝΑΙ ΣΕ
ΟΕΣΗ ΝΑ
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΕΙ...

-ΤΙΑΤΗ ΕΠΕΛΕΞΕ
ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ...

KANEIS DE
GANTAZETAI
OTI H MAIPH

BAR

TO MONO ΤΟΥ
ΝΟΣΤΑΤΕΙ,
ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Ω ΤΙΣ ΜΙΑ ΔΥΟ-
ΤΙΕΝΤΕ-ΔΕΚΑ
ΜΙΤΥΡΕΣ'
ΚΙ ΑΝ ΓΙΝΕ
ΛΙΩΜΑ...

-ΜΠΟΡΕΙ ΚΑΙ
ΝΑ ΤΗΝ ΤΙΕΣΟ
ΣΤΗΝ ΤΙΤΣΙΠΙΚΑ
ΖΤΟ ΒΑρός...

BIA ΣΤΗ BIA
ΤΗΣ ΑΠΟΛΥΣΙΑΣ

EEEF

ΦΡΟΝΙΜΑ,
MAIPH...

PUNKS NOT DEADLY

Η ΠΡΩΤΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Η πρώτη πραγματική απεργία ,που καταγράφεται σε ιστορικά τεκμηριωμένες πηγές διαδραματίζεται στην Ρώμη το 494 π.Χ. από τους ρωμαίους πληβείους.

Η Ρώμη ήταν τότε μία ακόμα πόλη στην ιταλική χερσόνησο ,που βρισκόταν σε συνεχείς πολέμους με γειτονικές πόλεις και φυλές. Τους Σαβίνους, τους Αικούνους και τους Βηίους. Τίποτε δεν προοτιωνιζόταν τη μεγάλη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία η οποία στην πορεία θα κατέσφαζε δεκάδες χιλιάδες ανδρώπους αποσκοπώντας στον φυσικό πλούτο των λαών που υποδούλωνε, φιλοδιξώντας την επιβολή του πολιτισμού της.

Στο εσωτερικό της πόλης η κοινωνία χωρίζοταν στους ευγενείς πατρίκιους και στην υπόλοιπη μάζα, των πληβείων .Οι πατρίκιοι ήταν μία κλειστή κάστα πλουσίων που κατείχαν την πολιτική εξουσία και τα κεφάλαια, ενώ οι πληβείοι ήταν η τάξη των καταπιεζομένων, δουλοπάροικων. Οι ταξικές εξεγέρσεις εκείνη την εποχή στις περισσότερες πόλεις-κράτη έδιναν και έπαιρναν, γι' αυτό πρώτη προτεραιότητα των αρχόντων ήταν η διαφύλαξη της ταξικής ειρήνης καθώς, οι συνέπειες μιας επανάστασης, όπως και στις μέρες μας άλλωστε, δανείζουν καταστρεπτικές για την άρχουσα τάξη.

Δεδομένο των τότε συνδηκών που κυριαρχούσαν, οι πληβείοι ξέροντας ότι μία εξέγερση δα μπορούσε να κατασταλεί ανά πάσα στιγμή, έκαναν απεργία .Παράποταν τα εργαλεία και τα χωράφια των αφεντάδων και συγκεντρώθηκαν σον Ιερό Λόφο κατά ορισμένους ή στον Αρέντιο κατά άλλους απειλώντας από το ότι δεν θα ξαναεργαστούν έως και ότι θα μεταναστεύσουν, ιδρύοντας μία δική τους πόλη όπου οι ίδιοι θα ορίζουν την μοίρα τους. Ως αίτημα είχαν την εντατική μείωση των χρεών, την απόκτηση ίσων πολιτικών δικαιωμάτων για όλους τους Ρωμαίους και την απόκτηση δημόσιων γαιών προς καλλιέργεια .

Ήταν η πρώτη απεργία , παράλληλα, με την διαμεσολάβηση του Μενίμιου Αγρίππα ήταν η πρώτη απεργία που κόπικε . Από το «πουδενά» μπροστά στα δύο εξαγγριωμένα στρατόπεδα, όπου μία σπίδα αρκούσε να εκραγεί η οργή των πληβείων και να εκτροχιαστεί η καλή τους δέληση, ο Αγρίππας έβγαλε τον «περίφημο και σπουδαίο» λόγο του για την αμοιβαία σχέση των διάφορων μελών του ανδρώπινου σώματος . Τους εξήγησε ότι η κοινωνία της μοιάζει με ένα ανθρώπινο σώμα, όπου κάθε κοινωνική τάξη παίζει των ρόλο ενός οργάνου .Οι όλες οι τάξεις λειτουργούνε συμπληρωματικά και κάθε μια χρειάζεται όλες τις υπόλοιπες για να επιβιώσει η πόλη. Με αυτή για την εποχή μας πάρματον, κοινωνική δεώρηση-ανάλυση πέτυχε την ειρηνική καταστολή μιας δυναμικής απεργίας και εν δυνάμει εξέγερσης . Επιπλέον μεν και με την πάροδο του χρόνου δε, παραχωρήθηκαν κάποια πολιτικά δικαιώματα όπως το να εκλέγεται δήμαρχος πληβείος και άλλα αρκετά μεν αλλά συναφή δε δικαιώματα.

Το Ρωμαϊκό κράτος με την πάροδο των χρόνων (100 περίπου) εκδημοκρατίστηκε συντηρώντας έτσι τις ταξικές ιορροπίες. Τα αποτελέσματα ήταν η κοινωνική συνοχή που εξασφαλίστηκε με την ταξική ειρήνη, οι πληβείοι είχαν πλέον καλύτερη μεταχείριση από τους αφέντες τους, οι οποίοι αφέντες ήταν εκείνοι οι οποίοι αποφάσιζαν οι δια παραχωρήσουν, πως, πότε και πόσο. Επιπλέον η διαταξική συνοχή πέτυχε την συναίνεση των πληβείων η οποία έγινε αισθητή στην διοίκηση αλλά κυρίως και πιο σημαντικό στο στρατεύμα, το οποίο έτσι έγινε πανίσχυρο. Έτσι στήθηκε η βάση ώστε μετά από δύο αιώνες η Ρώμη να καταλάβει όλο τον τότε γνωστό κόσμο.

Αν σε εκείνη την απεργία στον Ιερό Λόφο έστω και ένας πληβείος σήκωνε ένα δόρυ και το πειούσε απέναντι αντί να κάθεται με τους άλλους και να ακούει το «δάσκαλο» Μενήνιο Αγρίππα να αναπιύσσει τα παραμυθάκια του, ίσως η εξέλιξη της παγκόσμιας ιστορίας ήταν εντελώς διαφορετική.

Μη δέλοντας να εκμηδενίσω τις χρονικές αποστάσεις, απλά δέτοντας το γεγονός ως παράλληλη γραμμή ως την εποχή μας , δεν δέλω να καταλογίσω την ευθύνη για την πορεία της παγκόσμιας ιστορίας , απλά δέλω να αναδείξω τα συμφέροντα του κάθε Αγρίππα- συνδικαλιστή-διαμεσολαβητή. Δεν τάσσομαι ενάντια στις απεργίες, απλά ενάντια στις κατασταλικές μεδοδεύσεις και διαμεσολαβήσεις της εποχής μας ,που έχουν ως σκοπό την διασφάλιση της ταξικής ειρήνης. Αυτές οι μεδοδεύσεις που συγκροτούνται από μεγάλους και μικρότερους συνδικαλιστές που κάθονται στο ίδιο τραπέζι με τον ΣΕΒ και κάθε τέτοιο σύλλογο ανακοινώνονται απεργίες αντίστασης (!!!) ενώ πίσω από τις πλάτες των εργατών έχουν ήδη συμφωνήσει για τα ποσοστά των αυξήσεων. Με μεδοδεύσεις, κατασταλικούς μηχανισμούς και οργανισμούς όπως τα ΜΜΕ, ο υπέροχος κόσμος της κατανάλωσης και του δεάματος πετυχαίνει, την επιβολή νοοτροπιών, τρόπων ζωής και κοσμοανιτλήψεων που απλά συμφέρουν στην αναπαραγωγή του κεφαλαίου των αφεντικών. Παράδειγμα στις μέρες μας είναι πόσο περίτεχνα στήνετε το δόγμα της ανάπτυξης και του ανταγωνισμού. Όπου η μόνη αξία είναι να τρέχεις για να βγάλεις χρήματα για τα αφεντικά σου και κάπι λίγα για σένα. Και με τα λίγα χρήματά σου να πάρεις ωραία πραγματάκια, να τα δείξεις στους φίλους σου και να τα πετάξεις όταν πάρουν και αυτοί τα ίδια.

Δεδομένο είναι, αλλά πρέπει να αναδεικνύετε συνεχώς, ότι η ιστορία γράφεται από τους εξεγερμένους ανά τον κόσμο, οι οποίοι τάσσονται ενάντια στις επιβούλευσεις των αφεντιάδων τους. Διαφραγμάτωρία είναι να λες ότι κάπι δεν είναι σωστό. Αντίσταση είναι να εμποδίσεις να συμβεί. Το αίρα είναι το μελάνι της ιστορίας και ο δρόμος για την ελευθερία μακρύς. Όσο δύναται οι σημερινοί πληβείοι κάθονται παθητικά και κοιτάζουν τηλεόραση μετά την δουλεία και εκτονώνται στα γήπεδα και στα κλαμπάκια, η ιστορία θα γράφετε από μειοψηφίες, θα γράφετε από μειοψηφίες και από τις δύο πλευρές.

«τρομοκράτης συνειδήσεων»

ιστορικές πηγές :

- Isaac Asimov, «Το χρονικό του κόσμου»
- Δημήτρης Καρπουράκης, «Μια σταγόνα ιστορία»
«Γράκχοι .Οι μεγάλοι αρμφιοβητίες»

ΟΤΑΝ ΜΙΑ ΚΟΠΕΛΑ ΣΤΑ ΔΕΚΑΟΧΤΩ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑ

**ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΟΛΗ ΤΗ ΒΑΝΑΥΣΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΜΠΑΤΣΩΝ ΔΕΧΟΜΕΝΗ
ΑΠΑΝΩΤΑ ΧΤΥΠΗΜΑΤΑ ΣΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΚΑΙ ΣΤΟ ΚΟΡΜΙ ΤΗΣ**

**ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΗΝ ΑΔΙΑΛΛΑΞΙΑ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΑΡΧΩΝ ΚΑΙ ΜΕ
ΒΑΣΗ ΤΗΣ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗΣ ΝΟΟΤΡΟΠΙΑΣ ΤΟΥ
ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΙΣΜΟΥ ΚΡΙΝΕΤΑΙ ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΤΕΑ ΜΕ
ΕΦΕΥΡΕΜΕΝΑ ΕΝΟΧΟΠΟΙΗΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ, ΑΠΛΩΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟ
ΓΙΑ ΤΟ ΟΤΙ ΠΑΡΕΥΡΕΘΗΚΕ ΣΕ ΕΝΑ ΑΚΟΜΗ ΑΓΡΙΟ ΠΑΡΤΥ ΣΤΟ
ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗΣ**

**ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ ΤΗΣ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΤΟΝ ΕΓΚΛΕΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΩΦΡΟΝΙΣΜΟ**

**ΔΕΝ ΜΑΣ ΜΕΝΕΙ ΠΑΡΑ ΝΑ ΣΤΑΘΟΥΜΕ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΟΙ ΑΠΕΝΑΝΤΙ
ΤΗΣ, ΣΥΓΚΡΟΥΟΜΕΝΟΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΜΕ ΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ
ΤΗΝ ΑΓΡΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ**

**ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ 18ΧΡΟΝΗ ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΤΕΑ ΣΤΙΣ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΟΥ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ ΓΙΑ ΤΑ
ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΑΣΟΕΕ**

ΔΗΛΩΣΗ ΟΑΙΚΗΣ ΑΡΝΗΣΗΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

Έφτασε λοιπόν και σε μένα το χαρτί κατάταξης στον ελληνικό στρατό για τις 8/5/2006 στη Ρόδο. Ήρθε η σειρά μου διαθέσιμή να παραγκωνίσω όπως και τόσοι άλλοι πριν από μένα κάθε ασχολία μου για ένα χρόνο και να επανδρώσω τον πιο διοισφονικό μποχανισμό του κράτους εκπληρώνοντας τη βασική μου υποχρέωση προς την «πατρίδα».

Για μένα, πατρίδα είναι έννοια συνώνυμη με τη βία και την καταπίεση. Στο όνομά της αθήνηπαν προς εξαφάνιση πολλοί πληθυσμοί με διαφορετικές παραδόσεις και διαθέτοντας ώστε να ορογενεοποιήθει ο πυρεδαπός πληθυσμός με στόχο την ευκολότερη χειραγώησή του από τον «φυσικό» του δυνάστη, το κράτος. Πατρίδα καθίεται με περίσσιο κομψαφύτο ένα συγκεκριμένο κομμάτι γης, περιφραγμένο από σύνορα σαν κοτέτσι, τα οποία στήθηκαν ως αποτέλεσμα πολύχρονων και καθόλου αποστολικών πολεμικών συρράξεων. Είναι αυτή που με μαθίζει από μικρό παιδί να υπερηφανεύομαι για τον πλούσιο πολιτισμό «μας», ειδικότερα τον αρχαίο, ήτοι και «μας» ανίκει περισσότερο από άλλους πλους σαν αποτέλεσμα υπογραφής συμβολαιών πολιτικούς ανάθεσης στους «απογόνους» του.

Όλη αυτά, τις ίδιες περιόδου που μεγάλωσα στην Κω και κοίταζα απέναντι στα «ξένα» παράδια δυστυχώς για το σηνάφι σας δεν μ' έκαναν να γιώσω μίσος για κανέναν εχθρό-γείτονα. Πώς να μισήσω τη θάλασσα και τη γη που έχουν το διοικητήριο και εδώ κι εκεί; Πώς να κάνω εχθρό κάποιον που δε γνωρίζω κι μεν είχα την ευκαιρία να μάθω, ένιωσα πώς δεν είχα να χωρίσω αποθύτως τίποτα μαζί του; Απ' την άλλη πλευρά πώς να δεχθώ μια επίσημη ενότητα που ονομάζεται εθνική και θέλει τους εκρεαλλιεύμενους να αισθάνονται ένα σώμα με τους εκμεταλλευτές τους επειδή έτυχε να γεννηθούν στην διά γωνιά του πλευρίτη;

Όσο για την τιμή να φοράς το εθνόσημο και να βαράς προσοχή μπροστά στη γαλανόλιλική (ενήστε να πάρνεις και μάθεια από αυτήν) δε χρειάζεται να αναιφέρω πολλά. Οι εκπυρσοκρατήσεις όπων στα σύνορα εναντίον μεταναστών, οι βιαφροί μετανάστρια στρών από μπάτσους και οι πρόσφατες διοισφονίες αλιθινών από ελληνοφράδες σε Ρέθυμνο και Ζάκυνθο, πιστοποιούν πώς κάτω απ' τη σκιά της γαλανόλιλικής συγκαλύπτονται καθημερινά εγκλήματα.

Πόστο περηφάνια μπορεί να μου δώσει το αιματοβαμμένο σύμβολό σας; Τι άλλο εκτός από απέκθετα μπορώ να γιώσω όταν ο στρατός που με καθίστε να καταταγώ έχει χρησιμοποιήσει απροκάλυπτα από το κράτος για να καταστείτε εξεγέρσεις (Κιλικίηρ 1910, Θεσ/νίκη 1936, Πολιτευτείο 1973), να αποτελέσετε τον υπέρμαχο των γεωστρατηγικών επιδιώξεων του ελληνικού κεφαλαίου και των συμμαχικών υποχρεώσεων του (sic) (Ουκρανία 1919, Κορέα 1950-55, Περσικός 1991, Κόσσοβο 1999, Αιγαγαντάν κ.α.) και τέλος να αντιμετωπίσετε κάθε απεργία που διατάρασσε την κοινωνική ειρήνη με απεργοσπαστικός μποχανισμός (απεργία ΕΑΣ 1991 κ.α.);

Ναι, αλλάδεις ούτε αυτό έχουν αλλάζει. Η στρατιωτική θητεία είναι πιέσον ένα ευχάριστο και ανώδυνο διάλειμμα στη χώρα μας. Θα ταυτιστούν κάποιοι, όμως οι περισσότεροι. Είναι οι ίδιοι που έχουν πια όποιος επιτρέζεται για πόλεμο κάποια μέρα θα τον αντιμετωπίσει. Γι αυτό το σκοπό έχει ανάγκη η κυριαρχία την εδραίωση του μηδιταρισμού στην κοινωνία όχι με τα αντιασθητικά ταύς ή στρατόπεδα συγκέντρωσης του παρελθόντος αλλά με την εμπειρία εννοιών όπως «πολιτιστική άμυνα», χάραξη επιθετικής πολιτικής στα Βασικά, συμπόρευση με όλες τις πολιευμένες πρακτικές του ΝΑΤΟ, των ΗΠΑ και της ΕΕ, κοινωνική αποδοχή του εθελοντή- μόνιμου φαντάρου όπως κάθε αλλού ένστασην τσόγιζαν κτλ. Όχι μόνο για μια κοινωνία πρόθυμη να πανηγυρίζει σύνσαρμα μιας «εθνικής» επιτυχίας αλλάδεις επίσης πειθαρχημένη μπροστά στις ορέξεις των αφεντικών είτε σε καιρούς «ειρήνης» είτε σε καιρούς πολέμου.

Ειδικά αυτές τις μέρες που τα γεράκια του πολέμου ακονίζουν για μάθη μια φορά τα νύχια τους, κανείς δε μπορεί να αποκρύψει το αυτονόητο: ότι τον πόλεμο των πραγματώνουν οι στρατοί. Με τις εκάστοτε πολιτικές στοχεύσεις και τιθεούσιγκτες κατευθύνσεις αλλάδεις πάντα πιστοί στα ιδεώδη της τεραρχίας, της ομοιομορφίας, του σεξισμού, τις τυφλής υποταγής, του θανάτου.

Ως αναρχικός, δε δέχομαι να πάρω μέρος σε κανένα πόλεμό σας, ούτε στην προετοιμασία του. Αντιστέκομαι στη μοίρα του καθενός και καθεμάς να αποτελεί κρέας για τις βόρβες σας. Ενώνω τη φωνή μου με τον αντίθετο κάθε κραυγής που ορθώθηκε στην ιστορία του ανθρωπίνου γένους ενάντια στο μηδιταρισμό και στον πόλεμο για μια κοινωνία ελευθερίας, τισότριας κι αλληλεγγύης χωρίς την ύπαρξη εθνικών αυταπατών. Ο αγώνας για την κοινωνική απελευθέρωση ενάντια στους αλιηθινούς ταξικούς και κοινωνικούς εχθρούς μου, αποτελεί το μοναδικό πόλεμο στον οποίο θα συμμετέχω, αποφεύγοντας μετά βιδελυγμής κάθε στιγμή να με διατάξουν ή να διατάξω, να μ' εξουσιάζουν ή να εξουσιάζω.

ΟΥΤΕ ΔΗΜΙΟΙ ΟΥΤΕ ΘΥΜΑΤΑ ΚΑΝΕΝΑΣ ΦΑΝΤΑΡΟΣ ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΣΕΝΑ

Αλληλεγγύη στον Τούρκο οθικό αρνητή στράτευσης, αναρχικό, ομοφυλόφιλο Μεχμέτ Αλή Ταρχάν και τους ανά τη γη αρνητές στράτευσης.

Υ.γ. όσον αφορά το στρατιωτικό σώμα, πρέπει να γίνεται ένας διαχωρισμός σε σχέση μ' αυτούς που υπέκυψαν στο χακί εκβιασμό και μ' αυτούς που είχαν σαν επιθειογή (όσο συνειδητή μπορεί να είναι από στρατόκαυποιούς) να υποτρέπονται πατρίδα από οποιοδήποτε επί πληρωμή πόστο. Για την πρώτη κατηγορία, κάθε περίπτωση έχει το δικό της χαρακτήρα, άρα και τα δικά της όρια συνδιαληπτής με τις καθημερινές προσταγές. Για τη δεύτερη όμως δε γίνεται να μην τονιστεί ο παραστικός τους ρόλος

μέσα στην κοινωνία, καθώς επίσης και το γεγονός πως μόνο η αποποίηση του ρόλου τους θα μου επιτρέψει να σταθώ απέναντί τους με διαφορετικές από τις άκρως εχθρικές διαθέσεις του παρόντος.

Μπάμπης Αρμπούτσης

ΤΕΣΤ “ΠΟΛΛΑΠΛΩΝ” ΕΠΙΛΟΓΩΝ

«ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΔΩ...

ΓΙΑΤΙ ΔΙΝΟΝΤΑΙ ΆΛΛΑ ΝΟΜΜΑΤΑ ΣΤΙΣ ΛΕΞΕΙΣ;...»

ΕΠΙΛΟΓΗ: ευλογή, διάλεγμα, κάθετι το επιλεγόμενο ως περισσότερο ενδεδειγμένο για ορισμένη περίσταση, διάκριση από ένα σύνολο με βάση συγκεκριμένα κριτήρια, οπιδόποτε έχει (;) επιλέξει κάποιος... οι διάδοτε μπορεί (;) να επιλέξει...

ΕΠΙΛΟΓΗ	ΝΑΙ	ΟΧΙ	ΣΧΟΛΙΑ
γέννηση		✓	κάτι τυχαίο!
οικογένεια		✓	επίσης τυχαίο
σχολείο		✓	υποχρεωτικό
κοινωνία		✓	σταν ήρθα εδώ ήταν ήδη χάλια
φίδι	✓	✓	σταν φοβάσαι τη μοναξιά δεν επιλέγεις
απουδές		✓	ήθελαν οι γονείς μου τουλάχιστον
δουλειά		✓	θέλω να ζήσω όχι να δουλεύω όλη μέρα
οικογένεια πο2		✓	κάποια στιγμή;..
σπίτι		✓	καλή φάση αλλά όχι και να το ζεχρεύνω μια ζωή!
δάνειο		✓	πώς θα πάρω αράδι;
αμάξι		✓	θέλω να κινούμαι αλλά δεν θέλω να μολύνω το περιβάλλον
τηλεόραση		✓	θέλω να ενημερώνομαι αλλά δεν θέλω να με γεμίζουν ψέματα
σούπερμαρκετ		✓	θέλω να τρέφομαι αλλιά όχι με μεταλλαγμένα
ψώνια		✓	θέλω να φοράω ωραία ρούχα αλλά δεν θέλω να τα μτιάχνων παιδάκια
λεφτά		✓	θέλω λεφτά γιατί δεν γίνεται αλλιώς
λεφτά		✓	δεν θέλω λεφτά γιατί σε αλλοτριώνων
κι άπολα λεφτά		✓	δεν θέλω άλλα λεφτά γιατί σε κάνοντας άπληστο
δουλειά			
θάνατος		✓	-

Άν θές κάνε το τεστ
ως εξής:

- Πρώτα διάβασε καλά τους ορισμούς (είναι από λεξικό!)
- Έπειτα επέλεξε με τις (;) «ναι» ή «όχι» αν πιστεύεις ότι είναι επιλογή σου ή όχι αντίστοιχα.
- Τέλος βρες το ποσοστό των «όχι». (Εκτικό ότι θα προσεγγίσεις 100% ποσοστό επιτυχίας στο τέστ!)

ΥΓ.1: Ανά πον βλέπεις είναι τα δικά μου αποτελέσματα και κάποιες σκέψεις. Μη δύσεις σημασία είναι απλά μια γνώμη...

ΥΓ.2: Συνιστάνεται πολύ χειρότερα πράγματα σε κάποιους ανθρώπους (μετανάστευση, καταναγκαστική πορνεία, ψυλακές, βιασμοί, δολοφονίες, κλπ..) που σε αντά στήνουν δεν χωράει η λέξη επιλογή.

ΥΓ.3: Άν έχω εκτικάσει σωστά, θα απογοητεύετες έστω και λίγο. Κάνε κάτι. Για ότι μπορείς να αλλάξεις ... Για ότι μπορείς να επιλέξεις ... Στήνουρα θα βρεις τον τρόπο να δύσεις πραγματικό νόημα στη λέξη επιλογή ...

ΑΝΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΤΑ ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΜΟΡΦΩΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

Οι Βεδουίνοι της ερήμου πένε συχνά "οι σάσεις είναι για να ξεκουραζόμαστε και να πάρνουμε δυνάμεις απλά το μυαλό μας είναι ράντα στην έρημο και στο ταξίδι..."

Εδώ και λίγους μήνες έχει ξεκινήσει μια συλλογική προσπάθεια για την δημιουργία, στον χώρο της 'Ενέδρας' στο υπόγειο, μιας αυτοδιαχειρίζομενης δανειστικής βιβλιοθήκης. Μιας βιβλιοθήκης που καταλαμβάνει χώρο μέσα σε ένα περιβάλλον που καθημερινά διαμορφώνεται να είναι εχθρικό προς κάθε προσπάθεια αμφιβίητος αυτού που παρουσιάζεται σαν αυταπόδεικτα αληθινό και επιοτυμονικά μοναδικό. Μιας βιβλιοθήκης που αναπαράγεται και υπάρχει μέσα στον ιδιόρρυθμο χρόνο μιας σχολής όπου κυκλοφορούν άνθρωποι, σαν τα εμπορεύματα, που αντιλαμβάνονται τον χρόνο μόνο ως απειλή που τους κυνηγά μέσω της αυξανόμενης εντατικοποίησης. Και δεν μπορούν να κλέψουν ούτε δευτερόλεπτο γιατί ποτέ απλά δεν τους ανήκει αλλά αυτοί ανήκουν σε αυτόν. Μιας βιβλιοθήκης, που στα πλαίσια της επανοικευοποίησης του χώρου και του χρόνου μας, προβάλλει την αυτομόρφων ως οπλό ενάντια στην εκπαίδευση τους που νεκρώνει συνειδήσεις και επιβάλλει την παθητικότητα ως απαραίτητη εφόδια για μια επιτυχημένη καριέρα σε μια πλαστή ζωή.

Από την παθητική στάση, εναρκονισμένης στον ρόλο του ανθρώπου φοιτητή, μέσα σε κάθε τύπου εκπαιδευτικές αίθουσες από την οποία στέρεται κριτική, συλλογική συμμετοχή και αληθινέγγυη, συνίσταται η αληθοτρίων του από τον χώρο και τον χρόνο του. Η εκπαίδευση τους δεν είναι τίποτε άλλο από έναν εξουσιοδοτικό μηχανισμό, που παράγει την δική του εικόνα αυθεντίας, άρρικτα συνδεδεμένο με το σύνορο των άλλων εξουσιοδοτικών δομών, στην ανάγκη αναπαραγωγής του κυριάρχου τρόπου σκέψης και δομής της κοινωνίας.

Η συλλογική Αυτομόρφων είναι οπλό ενάντια σε αυτόν τον σύγχρονο ολοκληρωτισμό. Τεντιέται από την ανάγκη υπέρβασης του, από καθημερινούς ανθρώπους που έχουν επιλέξει τον δρόμο της αντίστασης. Η ύπαρξη και πλειουργία μιας βιβλιοθήκης που έχει αυτό ακριβώς ως στόχο, αντιβάίνει την "ορθολογική" επιχειρηματική πολιτική τους που μπορεί να εκτιλέψει την γυνών μόνο ως μέσο για την αναπαραγωγή του κέρδους και της ιδεολογίας, και κάθε άλλο παρά πρόγει την παρεία και την καλλιέργεια προσωπικοτήτων. Η γυνών, που είναι πραγματικό εφόδιο για μια δημιουργική και ελεύθερη ζωή, μεταδίδεται χωρίς αυταρχισμό, ιεραρχία και καθοδηγόν, χωρίς εξαναγκασμό, βασισμένη στην ελεύθερια και όχι στον εκβιασμό της σημερινής μορφής εργασίας.

Δεν ξεχνάμε πως η όσον είναι για να πάρνουμε δυνάμεις και για να ανατροφοδοτούμε τις σκέψεις μας μέσω της αυτομόρφων, αλλά το μυαλό μας είναι πάντα στον καθημερινό αγύνα για να αλλάξει οριστικά και η μορφή αυτής της εκπαίδευσης που έχει ερημώσει τις ζωές μας.

"ΤΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ..."

Άκουσα πως :

- Κάθε βιβλίο το πήγανεις πολλά χιλιάδες ευρώ...

Το κάθε Βιβλίο έχει μια δική του διαδρομή, από την δημιουργία του και τον κάθε αναγνώστη του μέχρι τον επόμενο. Και αυτά είναι χωρίς αντίτυπο γιατί απλά δεν έχει αξία ανταπλακτική.

- χωρίς κάρτα μένους τρωγ λόρτα...

Τις διαπροσωπικές σχέσεις δεν μπορεί να τις αντικαταστήσει κανενός είδους γραφειοκρατικός μηχανισμός με αντιπροσωπευτικά χαρτιά.

- έχει όλα τα βιβλία του κόσμου και είναι τεράστια...

Το ύφος των Βιβλίων και της Βιβλιοθήκης γενικότερα προσδιορίζεται από τον χώρο που πειτουργεί και από τα άτομα που έχουν αποφασίσει να ασφιερώσουν χρόνο και να συμβάλλουν στην αυτοδιαχείριση της και στον εμπλουτισμό της απλά κακά κάνουν συχνά χρήση των Βιβλίων της.

- είναι 24ώρες το 24ώρο ανοιχτή (αφού 'απειθερώθηκε' και το ωράριο τώρα πια)...

Η Βιβλιοθήκη πειτουργεί στον χώρο της ενέδρας στο υπόγειο. Όταν είναι ανοιχτάς ο χώρος οποιοσδήποτε θέλει μπορεί να δανειστεί κάποιο Βιβλίο.

"...ΚΑΙ ΞΕΧΑΣΤΗΚΑΝ ΟΤΑΝ ΣΤΑΜΑΤΗΣΑΝ ΝΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ."

"ΕΝΕΔΡΑ" ΑΣΟΕΕ

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

...Ο τύραννος των Συρακουσών Διονύσιος ρώτησε τον Αρίστιππο: «Γιατί οι φιλόσοφοι επισκέπτονται τα σπίτια των πλούσιών, ενώ οι πλούσιοι δεν πηγαίνουν στα σπίτια των φιλοσόφων;». Ο Αρίστιππος αποκρίθηκε: «Γιατί οι φιλόσοφοι ξέρουν τι τους λείπει, ενώ οι πλούσιοι δεν ξέρουν»...

Η επανάσταση της Πολιτείας του Ήλιου πήρε το όνομα της και εμπνεύστηκε από ένα αυτοπικό μύθο ο οποίος ήταν πολύ διαδεδομένος στην Ανατολή. Σύμφωνα με αυτήν την ουτοπία υπήρχε μια πολιτεία σε κάποια νησιά στα βαθύ της Ανατολής μια ιδανική πολιτεία, όπου όλα τα μέλη της ήταν ίσα και ζούσαν σε ένα καθεστώς αρμονίας και ελευθερίας. Χρήματα δεν υπήρχαν, ούτε προνόμια, ενώ τα πάντα ήταν κοινά. Αυτή η ιδανική κατάσταση είχε ανάλογη επιδραση και στους ανθρώπους: ήταν όλοι υγιείς, ψηλοί, ωραίοι και ζούσαν πάνω από εκατό χρόνια ο καθένας. Ωι άνθρωποι ήταν αφοσιωμένοι σε μια λιτή ζωή, μέσα στη φύση την οποία αποθέωναν, ενώ απαξίωναν την πόλη, το αστικό περιβάλλον και τρόπο ζωής. Ο μύθος αυτός ήταν πολύ αγαπητός στις φτωχές μάζες και στους δούλους, ενώ σε κάποια χρονική στιγμή πρέπει να πέρασε στη σφαίρα του πραγματικού: στη συνείδησή τους ήταν μια υπαρκτή πολιτεία. Έχοντας μάλιστα τον ήλιο ως σύμβολο, ήταν εύκολο να ενσωματωθεί στην κουλτούρα και τις νοοτροπίες της Ανατολής...

Το καθεστώς της δουλείας στην αρχαιότητα σήμαινε τη ύπαρξη δύο βασικών παραγόντων: κυριότητα μέσων παραγωγής και μέσων εξωστικονομικού καταναγκασμού από το ένα μέρος, και εκμετάλλευση του δούλου από το άλλο. Η αδράνεια που διαπερνούσε τους αιώνες, από την εποχή των ελληνικών πόλεων έως και τη πτώση της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, διακόπτηκε με ένα εκκωφαντικό τρόπο, την επανάσταση της Πολιτείας του Ήλιου, στη Μ. Ασία, στις κτίσεις του Βασιλείου της Περγάμου το 133 π.χ. Η επανάσταση από κοινού των δούλων, των ακτημόνων και γενικότερα των προλετάριων της Μ. Ασίας, ταρακούνησε σε βάθος τα λιμνάζοντα νερά της ιστορίας. Για πρώτη και τελευταία φορά στην ιστορία της δουλείας, οι εξεγερέμενοι θέτουν ως άμεσο στόχο τους την κατάργηση της δουλείας και της ιδιοκτησίας και την εγκαθίδρυση ενός κοινοκτημονικού εξισωτικού καθεστώτος.

Η Ρώμη περνούσε μια βαθιά κρίση από το δεύτερο μισό του 2ου προ χριστιανικού αιώνα, την περίοδο που πρωθυίστηκε την κατάκτηση της Ασίας και αφού προηγουμένως είχε υποδούλωσει τα ελληνικά εδάφη. Ωι γαιοκτήμονες έπαιρναν στα χέρια τους το κάθε κομμάτι γης και ο αριθμός άνεργων και εξαθλιωμένων μεγάλωνε συνεχώς. Από την άλλη ο όχλος πουλούσε την ψήφο του στους πολιτικούς ηγέτες που του υπόσχονταν περισσότερα, και φυτοζωούσε στις τελετές άρτου και θεάματος που έσπονε η εξουσία. Όλοι οι παραπάνω παράγοντες δημιουργούσαν ένα κλίμα δυσαρέσκειας, απογοήτευσης και αγανάκτησης. Ήταν ευνοϊκό έδαφος για κοινωνικές εκρήξεις. Η εξεγερτική διάθεση από τη μεριά των δούλων έγινε πράξη το 136 στη Σικελία, όπου μια μεγάλη επανάσταση ξεπάτα και εδραιώνει τη δουλική κυριαρχία, ενώ επιβιώνει για αρκετά χρόνια, αντιμετωπίζοντας επιτυχώς τις επιθέσεις του Ρωμαϊκού στρατού.

«Ολάκερο πραγματικά το δουλικό πλήθος της Μεσόγειος ήταν επί αποστάσει μετέωρον, όταν πάνω στον τρίτο χρόνο της σικελικής επανάστασης ξεπάτα μέσα στη Ρώμη και το κίνημα των ακτημόνων προλετάριων με τον Τίβεριο Γράκχο επικεφαλής και με συγκεκριμένο αίτημα το ξαναμοίρασμα όλης της δημόσιας χώρας» { Λεκατάσ Π., 1977.: 23}. Την ίδια περίπου περίοδο ο Αθίναιος κάνει λόγο για ένα κίνημα πολυάριθμων δούλων που εργάζονταν στα μεταλλεία της Αττικής [Πατιμούκιδης Δ., 1999: 16].

Πολύ σπουδαία πηγή για την εξέγερση είναι το ψηφισμα της Περγάμου για τον Άτταλο Γ', με βάση το οποίο δόθηκαν δικαιώματα και προνόμια πάροικων σε δούλους και απελευθερους. Έτσι μπορούμε να συμπεράνουμε ότι αυτά ήταν μέτρα που αποσκοπούσαν στο να δελεάσουν τους δούλους και τους περιθωριοποιημένους για να μην προσχωρήσουν στο κίνημα του Αριστόνικου, ηγετικής φυσιογνωμίας της εξέγερσης. Η εξέγερση έτεινε στο να πάρει ανεξέλεγκτες διαστάσεις καθώς και άλλα κοινωνικά κομμάτια πέραν των δούλων συμμετείχαν σε αυτή. Όμως οι υποτελείς τάξεις, οι φτωχοί αγρότες και οι ακτήμονες, ζουσαν κρατικόδιαιτα, πετυχαίνοντας κατά περιόδους ανακατανομή του πλούτου της, στα τελευταία στάδια κατάπτωσης της δημοκρατίας, γίνονται όλοις, εξαθλιωμένοις και εξαρτημένοι που πουλά την ψήφο του στους αφέντες του. Συνακόλουθα δεν μπορούν να ανοίξουν το δρόμο για την επίλυση του κοινωνικού ζητήματος. Άρα η Πολιτεία του Ήλιου παρέμεινε μια ουτοπία, της οποίας το άδιοξ τέλος λαμβάνει χώρα το 128 π.χ. όταν ο στρατός του Αριστόνικου πτηνήθηκε από τις δυνάμεις του Ρωμαίου ύπατου Μάρκου Περπένα. Ο ίδιος αιχμαλωτίστηκε και στάλθηκε στη Ρώμη όπου πέθανε στη φυλακή.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

· Το κείμενο περιέχει αυτοτίτλα αποστάσματα από την ιστοσελίδα:

www.vtaiakikros.net

· Παναγίς λεκατάς (1977): Η Πολιτεία του Ήλιου. Η κοινοκτημονική επανάσταση των δούλων και προλετάριων της Μικράς Ασίας. 133-128 π.χ. Εκδ. Καστανήπη, Αθήνα.

· Δημήτρης Ι. Τσιμουκίδης (1999): Ανατομία της Αριστοκρατικής Κοινωνικής Σκέψης.

Ελεύθερος και δούλοι. Εκδ. Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα.

· Sandra R. Joshel (1992): Work, Identity and Legal Status at Rome. A study of the occupation and hierarchy. Norman and London, University of Oklahoma Press.

· Max Nettlau: Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΑΣ

εκδ. Διεθνής Βιβλιοθήκη

Όμορφο είναι οτιδήποτε είναι αληθινό.

Αληθινό είναι οτιδήποτε μένει ξεγυμνωμένο από μύθους ή μυθεύματα μετά το βιωματικό διαχωρισμό της ζωής από τον θάνατο. Ζωή είναι οι στιγμές επαφής, αισθητηριακά ή νοητικά που κραυγάζουν για επικοινωνία, αθιαμεσολάβηση από εικόνες προσχεδιασμένες σε δομημένες ιεραρχίες, πλάθοντας χρέον ασχέτως σπειροειδή πάνω στον φυσικό χρέον. Θάνατος είναι η βίαιη στέρηση τους. Οι μύθοι δημιουργούνται νοητικά από αυτή την βίαιη προσπάθεια επιβιώσις της γενικευμένης σύγχυσης. Η γενικευμένη σύγχυση καθιουνται την αισθητηριακή ύπαρξη σε ρόλους, άψυχους και νοητικά χαρτογραφημένους, που πλανιεύνται σε χώρους κοινωνικούς με φυσική διάσταση. Η πολύψελή διάσπαση της αισθητηριακής υπόστασης του ατόμου σε αυτούς τους ρόλους οδηγεί στο βίαιο νοητικό διαχωρισμό. Κάθε φορά πλανεύουμε να ζίσουμε σε αυτούς τους ρόλους και να εικειοποιούμε τον χώρο αλλοίο αισθητριανόμαστε στον κυκλικό χρέον αργεπεδίνοντας... Σαν νοήμονες υπόρξεις διπλώνεται η εντικτώθης επιθυμία για αποφυγή του θανάτου. Τότε, πλανείστρια ψυχές μετατρέπονται σε συνταγές πλαστής ζωής, πλανεύουμε απεγνωσμένα μύθους. Τότε η πλαστή ζωή παλιώνει από μηχανισμούς συγχεύσις ανατροφεδότησης εικόνων που πηγάζουν από παλιώνες συνταγές πλαστής ζωής, πλανεύουμε απεγνωσμένα μύθους. Τότε η πλαστή ζωή υπεκαθιστά την ψυχανατική και αισθητηριακή ύπαρξη. Αρκεύει σε τυφλά σκιρτήματα αληθινής ζωής χανέμαστε σε δάσος μυθευμάτων. Και πλανεύουμε να κρατηθεύμε από τους χώρους οπου βιώνουμε την ζωή μας, αλλά το μένει που επιβεβαιώνεται είναι η θέληση μας για ψυχή και απομάκρυνση από έναν χώρο ξένο και κενό. Η επαναλαμβανόμενη ψυχή και η κραυγή για αληθινή επαφή, που σιωπολά ενυπάρχει μέσα μας, κυριαρχεί την αυτόνομη δυναμική της απομαθεσείσης. Η απομαθεσείση είναι η μανιώδης ερωτική έκφανση της καταστροφής κάθε τι πλαστού...